

Szalézi Értesítő

2016/4

SZALIM
A NEVELÉS
A SZÍV DOLGA!?

Szalézi történelem
MARGIT MAMA HALÁLA

Interjú Bruno Ferreróval
EGYSZER VOLT, HOL NEM
VOLT...

Áldott, békés, boldog karácsonyt kívánunk minden kedves olvasónknak!

SZALIM

Szlávik Adél

A nevelés a szív dolga!?

Immáron tizedik alkalommal gyűlt össze az ország szalézi animátorközössége, hogy újra együtt fejlődjenek a szalézi lelkiségben. Idén ősszel az óbudai és albertfalvi animátorcsoport látta vendégül a több, mint 140 résztvevőt az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskolában. A Szalim idei mottóját viselte a találkozó: „A nevelés a szív dolga”. A szervező stábbal már hetekkel a találkozó előtt átbeszéltük ennek a mondatnak a tartalmát. Mi is az a nevelés? Mi neveljük magunkat? Amúgy Don Bosco miért nevelt, egyáltalán hogyan nevelt? Ezekre a kérdésekre kerestük közösen a választ a három nap alatt. A megérkezéskor a fiatalok már rögtön egy időutazásba csöppentek, pontosabban 2016-ból átteleportáltunk a 19. századba egy Vadloccoure nevű falucskába. Visszamentünk Don Bosco idejébe, hogy választ kapjunk az ő nevelési módszerére. A közös kezdés, ismerkedés után átsétáltunk az óbudai szalézi templomba, ahol Skribanek Helga nővér vezetésével egy nagyon meghitt, felemelő szentségimádásban volt részünk. Az este további részében a rég nem látott barátok egy pohár tea mellett beszélgethettek. A tea mellett, meghitt keretek között őszintén lehetett beszélgetni a szalézi animátorságról Csány Marcival. A fiatalok kíváncsiak voltak, hogy egy már idősebb animátor, hogyan élheti meg a hétköznapiakban a szalézi animátorságát, praktikus tanácsokat kértek a nevelési módszerekről.

A szombati napunk a fejlődésre összpontosult. Reggel egy közös szentmisével indítottuk a napot, melyet Havasi József atya celebrált a fiataloknak, majd következtek a képzés elmaradhatatlan elemei. A társaság két előadást hallgathatott párhuzamosan, a 18 év alatti fiataloknak Lytton atya tartott előadást a hivatás fontosságáról, a 18 felettieknek pedig Egyházy Kata nővér beszélt a nevelésről. Mind a két korosztály csoportbeszélgetéssel, megosztással zárta a délelőtti képzést.

Az ebéd ledolgozásáért a házigazdák voltak a felelősek, akik egy nagy játékkal készültek a résztvevők számára – kicsit megismerhették az iskola körüli tereket, épületeket. Délután a gyakorlati képzésre került sor. A fiatalok nyolc műhely közül választhattak és ezekben a csoportokban fejleszthették magukat. A pszichodrámatól kezdve a zsonglorködésen át mindent elsajátíthattak. Megismerkedhettek a Kahoot nevű alkalmazással, megtudhatták, hogy miért is fontos a játék az oratóriumban, a kézműves foglalkozás, mint nevelési eszközt fejlesztették, leporolták az animátorszívünket is, megtanulták, hogyan kell animálni az imát a hétköznapiakban, a közösségekben és hogyan tudjuk alkalmazni a kommunikációs eszközöket az oratóriumban.

A sok tanulás, gyakorlat után szombat este egy kis játékban volt részünk az animációs csoport segítségével.

A vasárnap délelőtti szentmisén, melyet Ábrahám Béla atya tartott, hálát adtunk, hogy tizedik alkalommal is ennyi fiatal gyűlt össze, akik Don Boscót követve foglalkoznak a gyerekekkel. Természetesen egy ünnepség sem maradhat torta nélkül: a Valdocco Cukrászda jóvoltából egy hatalmas torta segítette, hogy a tizedik szalézi animátortalálkozó még emlékezetesebb maradjon. Hálásak vagyunk az óbudai szalézi közösségnek, az óbudai és albertfalvi szalézi animátoroknak, hogy vállalták a házigazda szerepét és még otthonosabbá tették a találkozót! Hálás köszönet illeti az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Iskolát is, hiszen ők adtak helyet a találkozóknak, köszönjük az iskola minden munkatársának a segítséget, közreműködést!

Ne felejtsetek kedves animátorok: lehetnek zsúfoltak a hétköznapiak, elevenek a gyerekek, de tudjuk, hogy a nevelés a szív dolga!

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk Tisztelői!

Egyszer az állatok gyűlést tartotak. A róka megkérdezte a mókust:

– Neked mit jelent a karácsony?

A mókus így felelt:

– Az én számomra egy szép fa, sok-sok fényvel és az ágakra aggatott édességgel, amit elropogtathatok.

A róka így folytatta:

– Az én számomra természetesen jó szagú libasült. Ha nincs jó kis libasült, nincs karácsony.

A medve a szavába vágott:

– Mazsolás kalács! Számomra a karácsony óriási, illatos, mazsolás kalács!

A szarka is megszólalt:

– Szerintem csillogó ékszerek és ragyogó csecsebecsék. A karácsony fénylő valami!

Az ökör is elmondta a maga véleményét:

– A pezgő teszi a karácsonyt! Jó pár üveggel lehajtanék belőle.

A szamár hevesen emelte fel szavát:

– Megbolondultál, te ökör? A Kisjézus a legfontosabb a karácsonyban. Elfelejtetted?

Az ökör szégyenkezve hajtotta le busa fejét és így szólt:

– De hát az emberek tudják ezt!

Ezzel a máig aktuális kérdéssel kezdődik a nemrég hazánkban jár Bruno Ferrero szalézi atya a Don Bosco Kiadó által idén Karácsonyra újra kiadott könyve, történet füzére a „Karácsonyi történetek”. A kérdés nekünk is szól.

Minden karácsony az öröm, a béke és a család ünnepe. Ezek fontos értékek. Szükségünk van a karácsonyi hangulatra, fényekre, ízekre, illatokra is. Ezek lélekemelő dolgok. De visszássá válik mindez, ha csak ezekre szűkül az ünnep. Ha a díszlet veszi át a főszerepet. Üressé váló koreográfia lesz csupán, tartalom nélkül. Sőt talán a külsőségek el is nyomják az üzenetet.

Adventi várakozásunk felkészíthet az ünneplésre. Ha jól készülünk, akkor abban helyet kaphatnak a külsőségek, de

úgy hogy jobban kiemeljük a lényegét: Jézus születését.

A hétköznapi feladatok, az elvártnak hitt munkák is veszélyeztetik a közös ünneplést. Amikor az ünnep miatt veszekedünk vagy irreális elvárásokba hajszoljuk magunkat.

Az ünneplés művészetét is tanulhatjuk Don Boscótól. Rengeteg kihívással, próbatétellel nézett farkasszemet nap mint nap. Mégis mindig maradt ideje, energiája, hogy a fiataloknak megszervezze az ünnepet. Ha másnapra nem is maradt pénze, a Mária ünnepeken akkor is megszervezte tűzijátékot, amit a gyerekek nagyon vártak.

Sajnos, az oratóriumi karácsonyokról nem sok maradt fenn. De ismerjük kora Itáliájának szokásait. Akkor is, ma is szép közös munka és ünnep a jászol elkészítése, a betlehemi jelenet felállítása. Szokás volt sokféle változatban a misztérium játék is: élő szereplőkkel megjeleníteni a Szent Éjszakát. Ezekon minden biztonnal segítőként részt vett Margit mama is. És persze Don Bosco gyóntott, tanított lelkesített. Előkészítette az ünnepet fiai lelkében. Így a játék és a munka, a testi és a lelki, a külső és a belső harmonikusan összekapcsolódott. Ez a harmónia mindig is a szalézi lelkiség és pedagógia fő törekvése. Mert ebben a harmóniában születik meg Isten fiainak szabadsága és vidámsága. Ez az élet-szentség amiről Savio Domonkos is tanúságot tesz.

A Szalézi Család minden kedves tagjának, Bosco Szent János tisztelőinek és minden kedves jótevőnknek, támogatóknak szeretettel kívánom karácsony ünnepének ezt a bensőséges harmóniáját. Így az Isten Fia születésének ünneplésében mi is, általa, új életre születhetünk. Szent áldását adja ránk Kisdedével Szűz Anyánk!

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

Tartományi
Don Bosco ünnep
2017.

január 28-án
szombaton

Kazincbarcikán
SZENTMISE
11 órakor a
Szent Család
templomban

12 órától
a Don Bosco
Sportközpontban
agapé ebéd, ünnepi
műsor, díjátadó.

Cím:
3700 Kazincbarcika,
Szent Erzsébet sétány 2.

Minden
Don Bosco-tisztelőt
szeretettel
várunk!

Hálásan köszönjük nagylelkű adományaikat!
Áldott karácsonyt kívánunk!

A Szalézi Értesítő következő száma márciusban jelenik meg.

KARÁCSONY: Isten megszületett Szibériában, Mongóliában és Mianmarban is

„Köszönjük, hogy eljött és megosztotta velünk a hitet. Általában azt gondoljuk, hogy Isten elfelejtett minket, de most látjuk, hogy ez nem így van.”

az életét, akik mintegy 150-en vannak három helyen.” Ezek a szavak mélyen megérintették a szívemet, még inkább, amikor megosztotta velem azt, amit az emberek mondtak nekik: „Köszönjük, hogy eljött és megosztotta velünk a hitet. Általában azt gondoljuk, hogy Isten elfelejtett minket, de most látjuk, hogy ez nem így van.”

És nincs is ebben semmi csodálkoznivaló, ha figyelembe vesszük, hogy a legrövidebb távolság, amit meg kell tenni egyik helyről a következő találkozáshoz egy másik személlyel, 2400 km utazást igényel a rideg jég földjén. Azt mondtam magamnak: „Természetesen, az Isten Fia különleges szeretettel születik a világnak ezen az »elveszett« helyén, de ezek valójában sohasem voltak számára elvesztettek vagy elfelejtettek.”

A következő héten meglátogattam a nővéreket, a Segítő Szűz Mária Leányait, és a szalézi rendtársakat Mongóliában. Ott magma is megtapasztaltam a szűrés hidegét, habár ez csak -14 °C volt, távol attól, amilyen alacsonyra általában a hőmérő higanyszála süllyed ebben a régióban (-40 is °C). De a hideget tompította az egyszerű emberek szívének melege, a keresztyén közösségek tagjaié, akik nagyon szegények, a szó minden értelmében, még akkor is, ha figyelembe vesszük a számukat, és azt, hogy sok nehéz évtizedig megtartották a hitüket, mint a legföltettebb kincset.

Míg a vasárnap szentmisét ünnepeltem Darhamban a keresztyén közösséggel - idősekkel, néhány fiatal szülővel és sok gyermekkel, akik hittel imádkoztak és énekeltek, nagyon megérintette a szívemet – miközben mindannyiunkat körbezárt a hó, *magamban élenken megtapasztaltam a bizonyosságot, hogy Isten Fia rövid időn belül meg fog születni Mongóliában is, még hozzá előszeretettel.*

Ezek után a hideg Mongóliából az esős Mianmarba utaztam, a csodálatos és

fényűző növényzetével és több száz szegény, nagyon szegény serdülővel – akiknek viszont mosoly volt az ajkukon és a varázslatos szemükben.

Többször is ünnepeltem velük szentmisét; a hangjuk és dalaik a olyan szépek voltak, hogy még a Misszió című filmben szereplő guarini indiánok dalai sem vetekszenek velük. Majd eszembe jutott, hogy a karácsony fénye hamarosan elárasztja az arcukat és a mosolyukat az *Isten Fiának születése fölött érzett örömmel - mert Isten meg fog születni Mianmarban is.*

A mi Istenünk, aki ilyen csodálatos örüléssel szeret minket, továbbra is szereti fiait és leányait, egész idő alatt. Mint mindig, most is különös előszeretettel fordul azok felé, akik a mi világunk utolsói, a legszerényebbek, a legegyszerűbbek, a legszegényebbek. Jézus élete során megtapasztalta a szegénységet, amikor itt élt köztünk, mint egy közülünk, és az evangéliumok tanításainak továbbra is olyan jelentősége és ugyanolyan komoly következményei vannak ma, mint akkor voltak. A szegények szíve az ő szegénységükben és egyszerűségükben úgy fel van készülve az Ő fogadására, mint senki másé.

Ezen tapasztalatok fényében imáimból arra kérem Istent, hogy soha ne engedje meg, hogy megszokjam a „csodák és csodálatos dolgok” látását anélkül, hogy rácsodálkoznék. Soha ne ítélem „közönségesnek” azokat a dolgokat, amelyek hangosan és egyértelműen vallják, hogy minden emberi életnek mi a legfontosabb, legszebb és legértékesebb vonatkozása: az ember személyes méltósága és a szeretet, amely odaadott, megélt és megosztott, mert (és ezt soha ne felejtjük el) a karácsony misztériuma az Isten szeretete, aki eggyé vált közülünk. Legyen boldog a karácsonyuk Isten áldásával, aki maga a szeretet. Szívvel kívánok mindenkinek sok boldogságot és minden jót.

Szívvel köszöntöm a Szalézi Értesítő kedves olvasóit e szent karácsony fényében, amely gyorsan közeleg. Természetesen, az Isten Fia megszületik minden helyen a földön, és az egész emberiség számára, de hangsúlyozni kívánom, hogy mennyire igaz ez, és mennyire érződik Szibériában, Mongóliában és Mianmarban - a világnak ezeken a periferiáin, amelyeket, mint egy kegyelmi ajándékot az Úrtól, a közelmúltban meglátogathattam.

Az első állomásom Moszkvában volt, egy szalézi misszionáriusnál, aki négy másik szalézival együtt osztozik a szibériai misszió. Megkérdeztem, kizárólag kíváncsiságból, mennyi volt a legalacsonyabb és a legmagasabb hőmérséklet, amit el kellett viselnie. Azt mondta, hogy a különbség mintegy 90 °C volt: a legalacsonyabb körülbelül -52 °C volt a legkeményebb téli időszakban, és körülbelül 38-40 °C a legforróbb nyári napokon. Hozzátette: „De mi örülünk, hogy megoszthatjuk ezeknek a jó embereknek

Pedagógiai konferencia

Ebben az évben a szokásos őszi Szalézi Pedagógiai Konferenciához a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpont és a két kazincbarcikai szalézi iskola szolgáltatta a helyszínt november 11-én.

Eddigi konferenciáinkon sajnálkozva gondoltunk a Don Bosco Iskola és a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium pedagógusaira, mert mindig hajnalban kellett nekivágniuk annak a hosszú útnak, ami iskoláikat a konferencia-helyszínekkel összekötötte. Idén azonban változott a helyzet, hiszen iskoláink pedagógusai, Don Bosco barátai vették Borsod felé az

útírányt.

Mindennek oka, hogy a találkozó köszöntő és bevezető gondolatait Ábrahám Béla tartományfőnök atya egy gyönyörű, új, frissen átadott csarnokban, a Don Bosco Sportközpontban mondhatta el. Tartományunk színe-java elámul az épület láttán.

Az érdeklődés nemcsak a Sportközpontnak szólt, hanem annak, hogy a konferencia díszvendégének sikerült megnyerni Bruno Ferrero atyát, a nagy szalézi mesemondót, aki szívesen dedikálta könyveit az érdeklődőknek. Ferrero atya elmesélte nekünk, hogy mi történik napjainkban a szóval, mit jelent ma gyermeknek lenni.

Bruno Ferrero előadását tette még színesebbé Faltisz Alexandra Aranyecsetjével. Meseillusztrációi fantasztikus világról meséltek.

Idén nemcsak plenáris előadásokat hallgathattak a vendégek, hanem mindenképpen szerettük volna, hogy interaktív módon bekapcsolódjanak azokba a „jógyakorlatok”-ba, amelyek így élőbbé válhatnak és mélyebben megmaradhatnak a hallgatók számára.

A Sportközpont küzdőterén a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium testnevelői tartottak gyakorlati bemutató órát az érdeklődőknek. Petróczi Gábor igazgató úr látványos előadásában adott tanácsokat a pedagógusoknak arról, hogyan viselkedjünk különböző szituációkban a szülővel, a tanulókkal, pedagógus társainkkal. Bózsavári tanár úrnál példát láthattunk arra, hogy a Bibliát nemcsak a hittan-

órán, hanem más órákon is használhatjuk, Elleh Hajnalka tanárnőnél pedig, hogy miként teszi sokszínűbbé a nyelvoktatást.

Csodálkozva láttuk, hogy a modern oktatás-nevelés milyen eszközökkel él a tanórákon. Kirner Gábor szalézi testvér fantasztikus lelkesedéssel mutatta be az okostelefonok használatát az ellenőrzésben és a számonkérésben, Harasztosi Viola tanárnő a projektoktatás lehetőségeiről mesélt. A digitális mérések alkalmazását a természettudományokban Lengyel Rózsa tanárnő tolmácsolta. Bolacsek László az osztályfőnököknek adott tanácsokat.

Tanulóink nagy része a szakképzésben tanul, így szakképző intézményeink igazgatói külön szekciót alkottak. A szalézi nevelést, a pedagógusok és a szaléziak közötti együttműködést Andrásfalvy János atya derűs példákkal illusztrálta.

Hazafelé az autóban arról morfondíroztunk, hogy mindenképpen érdemes volt Budapestről kimozdulnunk. Egyrészt, így a gyakorlatban is megismerhettük a legjelentősebb szalézi mű, Kazincbarcika lehetőségeit, nehézségeit, szépségeit, másrészt azzal, hogy a délelőtti közös előadások mellett délután szekcióüléseken vehettek részt a kollégák, érdeklődési körüknek megfelelően csodálhatták meg azt, hogy milyen sokféle tudás, micsoda ismeretanyag, mennyi érték rejlik ebben a kicsiny, de sokszínű Tartományban, ahol Don Bosco ott él az intézmények falai között, az ott tanuló gyermekek és a lelkes pedagógusok szívében.

Bruno Ferrero szalézi lelki író

Faltisz Alexandra illusztrátor

„Sok asszony megmutatta, milyen derék, de te felülmúlod őket, mind valamennyit!”

Százhatvan éve távozott az élők sorából Margherita Occhiena, Don Bosco édesanyja

Nem fogunk rendkívüli dolgokat tární az olvasók elé, csak keresetlen szavakkal szeretnénk bemutatni egy egyszerű asszony életének utolsó szakaszát. Egy egyszerű asszonyét, aki állhatatos volt a jó gyakorlásában, aki gondosan nevelte fiait, megadással tűrte az élet csapásait és a legnagyobb határozottsággal teljesítette kötelességeit. Nem volt gazdag, de szíve királynői szív volt, a világi tudományokban nem volt jártas, de el volt telve Isten félelmével és szeretetével. Élete hasonlít valami tiszta kis patak folyásához, mely halkán fut medrében és éltető vízzel üdítve fel a partján élő növényeket és virágokat, csöndben tűnik el a nagy folyam hullámai között.

A Szalézi Értesítő 1883. évi május havi számában olvashatjuk:

„1856 november 25-én elvesztettük Bosco Margitot, ki anyánk volt édesanyánk helyett, ki gondoskodásával és jóságával elfeledtette velünk a saját anyánk halálát vagy távollétét. Súlyos tüdőgyulladás szegte a betegágyhoz. Forró imák ostromolták az eget. Remélni akartunk. Most került teljes fényében napvilágra az a tisztelet és szeretet, mely a jó Margit mamát körülvette. Minden pillanatban odaszaladt valaki a betegszobába. Szorongva vártuk a híreket. Az esti ima alkalmával türelmetlenül lestük igazgatónk vagy Don Bosco biztató szavát. Könyörögve sürgettük imáinkban az élet Urát, hogy küldjön segítséget. Midőn arról értesültünk, hogy már a haldoklók szentségeit is feladták és minden remény elveszett, fájdalunk leírhatatlan volt, Midőn pedig végül meghallottuk a rettenetes hírt: „Don Bosco édesanyja, a ti anyátok, meghalt”, általános volt a szomorúság. Minden szemből könny patakzott. Az oratórium megalapítása óta nem történt ilyen megrázó esemény. Fiai, József és Bosco János, Occhiena Mária Anna, Margit mama nővére, Rua Johanna Mária és néhány más jóbarát részesültek abban a fájdalmas vigasztalásban, hogy utolsó sóhajánál jelen lehettek.”

Ez az elbeszélés nekünk nem elég. Van olyan körülmények, melyek ezt a halált oly értékesé teszik előttünk, hogy nem hallgathatunk róluk. Ezek közül szeretnénk még egyet-mást elmondani és reméljük, hogy olvasóink ezt nem veszik zokon tőlünk. Amint Margit mama tudomást szerzett arról, hogy betegsége veszélyes, magához hívta Don Bosco Jánost, hogy néhány, véleménye szerint nagyon fontos tanácsot adjon neki: „Azokban az emberekben bízzál – mond-

ta –, akik veled Isten dicsőségén munkálkodnak, nem pedig azokban, kik önmagukat keresik. Tégy ezek között éles különbséget. Sok ügyed volt az én kezemben; a változás könnyen hozhat rossz eredményt, de ne félj, veled van a jó Szűzanya. Ne keress dicsőséges tetteket, csak Isten dicsőségét keresd; a szegénység maradjon egész életedben előtted. A leghatásosabb tanítás az, ha az ember életével ad példát azokra az anyákra, amelyeket prédikál. Igen, a családod őrizze meg mindig a szegénység szellemét és szeretetét, akkor a Jóisten meg fogja áldani.”

Ezután bizalmasabb dolgokra tért át és Don Boscót csodálatba ejtette éles eszével. A papok, papnövendékek és a gyermekek imáiba ajánlotta magát és megígérte Don Boscónak, hogy amint az irgalmas Isten színe elé kerül, állandóan az oratóriumért fog könyörögni. Úgy látszott, hogy egy pillanatra elvesztette öntudatát, azután átható tekintettel nézett Don Boscóra és ajkait a következő különös szavak hagyták el:

„Még tudatlan vagy és még nem látsz; de

a fényben fogsz tudni és látni.”

József fiának is tanácsokat akart adni:

„József – szólt hozzá –, mindig nagyon szerettelek és a családod mindig nagyon gyengéd volt hozzám. Nem feledkezem meg rólad. Hallgass ide: gyermekeidet arra a foglalkozásra neveld, amelybe téged is helyezett a Jóisten, ne akarjanak papokká vagy szerzetesekké lenni. A te gyermekeid földművesek lesznek, de tisztességben fogják leélni életüket. Ha a nagyraagyás lenne úrrá felettetek, akkor hamarosan elpazarolnátok munkátok és verejtéketek gyümölcsét. Nem mondhatok többet. De kérlek, hogy ezt a vágyamat tedd életed szabályává. Maradj ezután is olyan jötevője az oratóriumnak, mint eddig voltál és a szent Szűz az áldások özönével fog elhalmozni.”

Midőn elérkezett az az óra, amelyben a haldoklók szentségeit vette fel, így szólt Jánoshoz:

„Valamikor én készítettelek elő arra, hogy a templomban a szentségekhez járulj; most neked kötelességed engem előkészíteni. Veled akarom elmondani a haldoklók imáját. Nem tudom, hogy ki bírom-e ejteni a szavakat; mondj el te mindent pontosan fennhangon, hogy legalább lélekben utánad mondhassam.” Don Bosco, kit nagyon megindítottak anyjának szenvedései, az utolsó este késő éjszakáig virrasztott a betegágyánál. Úgy látszott, hogy József, ki szintén ott volt, erősebb nála. A haldokló Jánoshoz fordult:

„Földi életemben nagyon szerettelek; de a túlvilági életemben még jobban foglak szeretni. Mondd meg a mi kedves gyermekeinknek, hogy örökké szeretni fogom őket és nagyon bízom az imáikban. Legalább egyszer fel fogják a lelkemért ajánlani szentáldozásukat, úgy-e?”

Az anya és fiai egyaránt nagyon meghattak voltak. Margit mama nem tudta folytatni. Egy pillanat múlva azonban

tovább beszélt:

„Emlékezz rá drága fiam, hogy ez az élet csupa szenvedés; az igazi örömök oda-fönt várnak ránk. És most, kérlek, hagyj magamra, imádkozz anyádért. Isten áldjon meg...”

Don Bosco nem mozdult, ott akart maradni. A beteg az arcába nézett, majd az égre emelte szemét. Ezzel a hangtalan beszéddel figyelmeztette:

„Szenvedsz, és ez fáj neked. Viszontlátásra a boldog örökkévalóságban.”

Don Bosco eltávozott, de nem sokáig tudott ellenállni a vágnak, hogy még egyszer meglássa édesanyját. Ismét viszontlátást. Éjjél volt. Margit mama észrevette őt, kezével intett, hogy menjen el. János mozdulatlanul állt.

„Kedves fiam, nem bírod ki ezt a nagy fájdalmat...”

„Elhagyhatja-e a fiú az anyját ebben az órában?” – kérdezte Don Bosco zokogástól elcsukló hangon.

Margit mama egy pillanatig hallgatott, azután még ezeket mondta:

„Jánosom, fiam, még egy áldozatot! Ez az utolsó, amit tőled kérek. Fáj, hogy így szenvedni látlak. Van jó segítőm. Menj, imádkozz értem. Más kívánságom nincs. Éljen boldogan...”

Don Bosco kénytelen volt engedelmessé válni ennek az utolsó, határozott kívánságnak.

Három órákor József lépteit hallotta. „Anyánk meghalt.” Szótlanul néztek egymásra, vállukat hangtalan zokogás rázta meg... Mélységes, keresztény fáj-

dalmuknak szemtanúi sohasem fogják elfelejteni ezt a jelenetet.

Don Bosco egyik növendékének, Buzzetti Józsefnek kíséretében reggel a Consolata (Szomorúak Vigasztalója) templomba ment, hogy a földalatti kápolnában misézzen. Miután bemutatta édesanyjáért a gyászmisét, Máriának, a Szomorúak Vigasztalójának a képe előtt hosszú imádságba merült.

„Ó, jóságos Szűz Máriám – mondta –, nézd, fiaim és én most már teljesen anyátlanok vagyunk, ó, légy te, ó légy az eddiginél is jobban a mi anyánk.”

A temetés szegényes volt, de pompásá tette a hálás szívek részvéte. Az oratórium kápolnájában ünnepélyes gyászmisét tartottak; minden gyermek és fiatal ember megáldozott annak a lelkéért, akit teljes joggal nevezhettek jötevőjüknek és májuknak. Majd a plébánia templomba kísérték a drága hamvakat. A gyászoló menet oly tökéletes rendben, oly mélységes összeszedettséggel vonult végig az úton, hogy a jó ismerősök és a nézők a legnagyobb mértékben épültek rajta. Gastaldi Margit főméltóságú asszony, a torinói érsek édesanyja, többször is kijelentette, hogy „sohasem volt még ilyen ilyen megható temetésen.”

Bosco Margitnak, a mi jóságos Margit mamánknak, a szegény és elhagyatott gyermekek anyjának áldott emléke kitörölhetetlenül él a szívünkben. Nemcsak a Szalézi Szent Ferenc oratórium fogja enyészhetetlenül megőrizni alapítónőjének emlékét, hanem az összes iskolák,

nevelőintézetek és menedékházak, a missziók és a Szalézi Társaság minden meglevő és ezután létrejövő intézménye is. Ahol áldva fogják kiejteni Don Bosco nevét, ott áldani fogják édesanyját, Margit mamát is. E két lélek önmegtagadása és irgalmassága el nem választható egymástól. És a legnagyobb dicséret, amelylyel Don Boscót illehetjük, éppen az, hogy kevésbé csodálkozunk a fiú kiválóságán, ha ismerjük édesanyját, a mi Margit mamánkat.

Ezen írás méltó befejezése csak e két szó lehet: „Dicsőség Istennek!”

Ő az, Aki meglátja a legalázatosabbat és ugyancsak Ő az, aki a leggyengébb esz-közt használja fel arra, hogy megvalósítsa a leghatalmasabb dolgokat. Ő terem-tette a mustármagocskát, Ő növelte fává, Ő terjesztette ennek a fának az ágait anynyira, hogy árnyékában számtalan gyermek talál ma otthonra. Fejezzük be azzal, amivel kezdtük, bölcs Salamonnak az erős asszonyról mondott szavaival:

„Sok asszony megmutatta, milyen derék, de te felülmúlod őket, mind valamennyit!” Csalfa dolog a báj, a szépség mulandó, de az okos asszonynak kijár a dicséret. Magasztaljátok keze munkájáért, a városkapuknál dicsérvék tetteit!” (Péld 31,29-31)

Mi pedig, eltelve az Úr jóságába vetett mélységes bizalommal, reméljük, hogy Margit mama a mennyországban élvezi tetteinek gyümölcsét és kérjük, hogy ott is őrizze meg velünk szemben anyai gyengédségét!

MARGHERITA OCCHIANA 1788–1856

Occhiana Margit 1788. április 1-jén született Serra di Capiglióban, Asti tartományban, tíz gyermek közül hatodik-ként. Még aznap megkeresztelték a plébániatemplomban. Szülei őszinte keresztény érzelmekkel megáldott parasztemberek voltak. Margit már egészen fiatal korától kezdve sokat dolgozott. Sem a korszak, sem elfoglaltságai nem adták meg neki a tanulás lehetőségét, de az imádság szeretete olyan bölcsességgel gazdagította, amit nem lehet könyvekből megtanulni.

1812-ben feleségül ment Francesco Boscóhoz. Ferenc 27 éves özvegyember, akinek van egy hároméves kislánya, Antonio, és egy beteg, gondozásra szoruló édesanyja. A következő évben megszületik fia, Giuseppe, 1815-ben pedig Giovanni, a későbbi Don Bosco. Így, együtt költöznek el Becchibe.

1817-ben Ferenc tüdőgyulladásban meghal. A huszonkilenc éves Margit egyedül marad a család fenntartásának feladatával egy igen nehéz, inséges időszakban, ráadásul gondoskodnia kell Ferenc édesanyjáról, továbbá Antáról, a kis Józsefről és Jánosról is.

Margit nagyhitű asszony. Gondolatai között elsőként mindig Isten áll, és állandóan róla beszél. Intenzív szeretete az Úr iránt szent anyai szívet formál ki benne. Tudatos nevelő, aki egyesíteni tudja az apai és az anyai szerepeket, a gyengédséget és az erőt, az elővigyázatosságot és a bizalmat, a családiasságot és a szigort, elfogulatlan, türelmes és követelő szeretettel nevelve gyermekeit. Megélhetésük érdekében bízik az emberi eszkö-

zökben és az isteni segítségben. Három teljesen különböző temperamentumú gyermeket nevel fel azonos körülmények között, de más módszerekkel. Hittant tanít nekik és felkészíti őket elsőáldozásukra. Meghallva a kilencéves kis János álmát, ő az egyetlen, aki megérti azt az Úr fényében: „Ki tudja, hogy neked nem papnak kell-e lenned...” Ezért megengedi neki, hogy kevésbé megbízható gyerekek társaságában is legyen, hogy a többiek az ő hatására jobban viselkedjenek. János tanulmányait ellenségeskedve néző Antal miatt arra kényszerül, hogy kisebbik fiát elküldje otthonról tanulni. Egészen pappá szenteléséig kíséri. Azon a napon mond néhány szót, amelyek Don Boscónak egész életében megmaradnak szívében.

Amikor 1846-ban Don Bosco súlyosan megbetegszik, Margit ápolja, majd fia kérésére, hogy jöjjön vele az Oratóriumba, ezt feleli: „Ha úgy hiszed, hogy ez az Úr akarata, én készen állok.” Margit mama jelenléte családdá formálja az Oratóriumot. Tíz éven keresztül segítkezik fiának, ott van vele az első szalézi művek létrejötténél: ő az első és fő munkatársa; ő tölti be az anya szerepét a megelőző módszerben; tudtán kívül ő a Szalézi Család „alapítónője”. Tüdőgyulladásban hal meg Torinóban, 1856. november 25-én, 68 éves korában. A temetőbe sok-sok gyerek elkíséri, akik úgy megsiratják, mintha édesanyjuk lett volna. Szaléziak generációi hívták „Margit mamának”, és a jövőben is így fogják hívni. Sírhelye ismeretlen.

AZ EGYHÁZMEGYEI ELJÁRÁS KEZDETE: 1995. FEBRUÁR 8. TISZTELETRE MÉLTÓVÁ NYILVÁNÍTJÁK 2006. OKTÓBER 23-ÁN

Interjú

„Egyszer volt, hol nem volt...” Bruno Ferrero, a piemonti mesemondó

Az ismert szalézi pedagógus és lelki író, a Bollettino Salesiano szerkesztője, Bruno Ferrero atya november 10-13. között hazánkba látogatott. Közkedvelt rövid történetei a Don Bosco Kiadó jóvoltából Magyarországon is jól ismertek az olvasóknak. Ezekben bölcs soraival rádöbrent minket hétköznapi életünk apró szépségeire és legfőbb kincsére, az örökkévalóságra.

Hol született?

Torino közelében, Piemontban, Olaszországban. A települést úgy hívják, Villarbasse, egy icipici falucska, olyan kicsike, hogy rajta sincs a térképen. Egy majorságban jöttem a világra, amely magányosan állt egy dombtetőn, erdőkkel körülvéve.

Milyen volt a családja?

Négyen voltunk: édesapám, édesanyám, én és az öcsém, aki négy évvel fiatalabb nálam. Most már ő is öreg, három gyermeke és egy csomó unokája van. A szüleim parasztok voltak, művelték a földet. Nagy földek vették körül a házat, sok állatot tartottunk. Amikor már nagyobb voltam, én is dolgoztam a ház körül, még most is tudok tehenet fejni. Édesapám később elke-

dett mezőgazdasági gépeket árulni, és ezt a foglalkozást folytatta az öcsém is.

Mikor került el otthonról?

Tizenhétéves koromban. A szüleim beíratk a szaléziak valdoccói iskolájába, mert a falunkban nem volt középiskola. Torinóba kerültem, és mivel nem akarták, hogy minden nap utazgassak, beadtak a kollégiumba, így hét közben ott laktam.

Beszéli a piemonti nyelvet?

A szülői házban csak piemonti szó hangzott el. Nem emlékszem, hogy az öcsémmel valaha is beszéltünk volna olaszul. A mi házunkban nem beszéltek olaszul.

Milyen nyelv ez?

A *piemontèis*? A legszebb nyelv a világon! A nyelv, amin Don Bosco beszélt! Mert Don Bosco nem olaszul beszélt, hanem piemontiul. Ez egy valódi nyelv, nem egy nyelvjárás és nagyon szép, egy kicsit közel áll a franciához. Gazdag irodalma van, gyönyörű verseket írtak piemonti nyelven. Egy egyszerű nyelv, nem olyan komplikált, mint a magyar...

Mivel szalézi szerzetes, meg kell kérdeznem: hogyan találkozott Don Boscóval, és hogyan lett szalézi?

Akkor találkoztam Don Boscóval, amikor a szüleim szalézi iskolába íratnak be. Ahogy tovább tanultam, igazából nem tudom, hogyan és miért, de ezek után mindig szalézi iskolákba kerültem. Amikor befejeztem a középiskolát, azt mondták nekem, hogy van egy hely, ahol egy évet eltölthetek úgy, hogy egész nap semmit sem kell csinálnom. Úgy hívják: noviciátus. El is mentem oda, és egy évet eltöltöttem úgy, hogy nem csináltam semmit. Utána azt mondták, hogy legyek pap, mert a papnak egy héten csak egy napot kell dolgoznia, csak vasárnap. Persze, ez nem volt igaz, de azt mondtam, hogy biztos nagyon jó lesz, mert nem kell sokat dolgoznom.

Azt gondolom, hogy mindenkinek az az alapvető problémája, hogy találjon magának egy olyan helyet, ahol jól érzi magát. Most már idős vagyok, de elmondhatom, hogy bárhol voltam, mindig jól éreztem magam. Persze, nem mindig könnyű közösségben élni, az emberi kapcsolatokban mindenhol vannak problémák, de lényegében mindig mindenkivel jól ki tudtam jönni. Itt, Budapesten a Dunát gyönyörű hidak ívelik át. Minden embernek olyannak kellene lennie, mint egy hídnak, amely összeköt két pontot, hogy kapcsolatot tudjon teremteni a másikkal. És persze, nagyon szerettem a gyerekeket, a fiatalokat, szerettem velük együtt lenni, de nem azért, hogy tanácsokat adjak nekik, hanem hogy én tanuljak tőlük. Nagyon sokat tanultam a gyerekektől.

Hol lépett be Don Bosco az életébe?

Már a kezdeteknél, az iskolában, mert minden, de minden, amit csináltunk, Don Boscóval kapcsolatos volt. Mindenhol ott volt Don Bosco neve, még a ceruzán, a füzeteken is. Később megismertem a mondásait is, mert volt egy igazgatónk, aki folyamatosan őt idézte. És én mindig egyetértettem Don Boscóval! Van egy fontos kérdés, amit mindig feltettek nekünk, ami Don Boscóról szólt, de amin

csak harmincéves koromban kezdtem el igazán gondolkodni, hiszen előtte én is úgy éltem sokszor, mint egy gyerek: „Te milyen életet szeretnél? Bármilyet, vagy meg akarod változtatni a világot?” – ez egy döntő kérdés mindenki számára, hiszen egy „bármilyen” életnek nincs értelme. És Don Bosco egy biztos, egyenes út volt számomra. Az én felfogásom szerint ez az egyetlen módja, hogy megváltoztassuk a világot. Nem hiszem, hogy vannak más alternatívák is, azt valom, hogy az egyetlen mód a világ megváltoztatására a nevelés. Nevelni a fiatalokat, de – ahogy Don Bosco is mondta – szeretve nevelni őket. De nem csak elméleti sikon, hogy azt mondjuk: én szeretem a gyerekeket. Don Bosco azt mondta, és ez nagyon fontos, észre is kell venniük, hogy szeretjük őket! Hiszen mindent, amit a gyerekeknek adunk, azt a kölcsönösség elve alapján vissza is kapjuk. Ha szeretjük a fiatalokat, akkor ők is szeretnek minket, és elfogadják, amit mondunk nekik, amit teszünk értük, és felnőttként százszorosán vissza fogják adni. Ez az egyetlen út – Don Bosco szerint is –, amely Istenhez vezet.

Őnt úgy képzelik el az olvasói, hogy csak ül egy kis szobácskában és nap-hosszat írja a történeteit. Hogy van ez valójában?

Hát nem így! Először is, én nagyon szeretek olvasni, és közben sokszor találok valami olyasmit, ami nem éppen egy kész történet, de eszembe jut, hogy az lehetne belőle. Sok történetet a buszon hallok, vagy a vonaton utazva. Két kis füzetbe gyűjtöttem ezeket az ötleteket, de a füzeteket aztán elvesztettem, eltűntek valahová...

Hogy születnek a „kis történetek”?

Sokszor nehezen értenek minket az emberek, és nem tudják, mit szeretnénk mondani. Ezért keresem a kis történeteket, hogy kis dolgokon keresztül bemutassam azt, amit sokszor nagyon komplikáltnak érzünk. Amikor a hitről beszélünk, akkor sokszor csak unalmas könyveket találunk. Úgy vélem, a valóságban minden sokkal-sokkal egyszerűbb. Azt mondják: Isten nem az értelmünkön, hanem a szívünkön keresztül ér el bennünket. Szerintem mindezt be lehet mutatni azokkal az egyszerű történetekkel, amelyeket próbálok megfogalmazni. Mindig az volt a vágyam, hogy egy szimpatikus Istenképet adjak az embereknek. Sajnos úgy tűnik, hogy Isten nagyon távol van attól a vallásos nyelvezettől, amit oly sokszor használunk.

A mesélés nagyon mélyen gyökerezik a szalézi hagyományban. Miért van az, hogy valaki elmond egy történetet és hatása van, de amikor ugyanazt a történetet elmondja valaki más, akkor nincs hatása?

Ez azért van, mert a szívünket is bele kell szőnünk a történetbe. Itt van például a vigasztalás gondolata: úgy is bemutatathatjuk, hogy nagy, tudományos értekezésben leírjuk a koncepciót, hogyan lehet az empátiából levezetni a vigasztalást. Vagy egyszerűen elmondunk egy történetet, úgy, hogy egyetlen elvont szót sem használunk benne. Ilyenek a mesék: kiemelnek egyes szavakat, és újraértelmezik azokat; nem csak erőt adnak a szavaknak, hanem érzelmeket is.

Egészen más kapcsolatuk van a gyerekekkel azoknak a szülőknek, akik sokat mesélnek. Mesélni – főleg a kicsiknek – mindig kétszeres élményt jelent!

Az első emberek a barlangban, a tűz körül ülve azért meséltek, hogy elűzzék a sötétséget, hogy elűzzék a félelmeiket. Azzal, hogy a kicsiknek mesélünk, közösséget alakítunk ki velük.

Tart hittanórát is a gyerekeknek? Milyen korosztálynak?

A legkisebbeknek. Mert a kicsiket senki sem akarja elvállalni, mindenki a nagyokat részesíti előnyben, de én nagyon sze-

„Ha gesztikulálhatok, akkor sokkal jobban megy a mesélés. Ilyenek vagyunk mi, olaszok, kezek nélkül nem tudunk beszélni.”

retem a kicsi gyerekeket. Nagyon jó velük beszélgetni! Válaszolni a kérdéseikre, állandóan beszélni nekik, még olyan dolgokról is, amelyeket nehezen értenek meg, mint például a halálról. Ez egy csodálatos dolog! Mert a gyerekek nagyon sokat kérdeznek, és a kérdéseiket meg kell válaszolni. A betegségről, a szenvedésről, olyan dolgokról, amiket nem fognak fel, szavakról, amiket nem értenek. Nagyon-nagyon élvezetes és szórakoztató, igen! Azért írom ezeket a kis történeteket, mert ezekre mind odafigyelnek. Egészen addig, amíg be nem fejezik az általános iskolát, körülbelül 14 éves korig a gyerekek figyelmét le lehet kötni ezekkel a rövid történetekkel. Mert

egyébként nagyon nehéz kommunikálni velük, hiszen legfeljebb ha tíz percig képesek odafigyelni valamire. Én egyszerűen kerestem egy módot, hogy lekössem őket.

Így vagyok a vasárnapi prédikációkkal is. Számomra az is egy kihívás, hiszen tíz éve járok a nővérekhez naponta misézni, ahol minden alkalommal elmondok egy történetet, és még egyszer sem ismételtam magam! Most a hétfői misére kell kitalálnom egy történetet, de meg kell még nézmem a napi evangéliumot. Különben arra is nagyon jó ez, hogy hetvenévesen is állandó fejlődésre kényszerít, folyton frissen tartja a gondolkodást. Sokszor borzalmas fejfájásom van, de ha mindezekre a dolgokra gondolok, rögtön jobban érzem magam.

Tanár is volt?

Igen, még a kezdet kezdetén, de nem sokáig. Egy gimnáziumban tanítottam olaszt, latint, történelmet, földrajzot... De a nagyoktól inkább elmentem a kicsikhez, az sokkal jobban fekszik nekem, szívesebben csinálom. Azért lettem szalézi, mert nagyon tetszett nekem. Soha nem volt vele problémám, jól érzem magam így.

Hol dolgozott még?

Sokáig dolgoztam az Elledici könyvkiadóban, ezt a munkát nagyon szerettem, de aztán áthelyeztek máshová és más feladatot kaptam.

Gondol-e arra, miközben ezer történet kavarog a fejében, hogy jó lenne ezt egy pillanatot alatt megosztani az egész világgal?

Valami hasonló történik már az interneten. Sokan használják fel a történeteimet, de én nem akarok ezért pénzt kérni, inkább nagyon meg vagyok elégedve, mert azt gondolom, hogy ez hozzá tartozik az emberiség lelkéhez. Mintha visszaadnám a világnak a gondolatokat, az érzelmeket. Sok példa van erre, mint például a sivatagi atyák, a kínai zen, a régi héberek, a hinduk történetei, és Amerika őslakosainak történetei. Afrikában még ma is vannak hivatásos mesemondók. Ezek az igazi források. Sok egyetemen, főleg a színvonalasabbakon vannak „story telling” (történet mesélés) kurzusok. Ami egy múltbéli, túlhaladott dolognak tűnhet, arra nagy szükség van a mai világban – felébreszteni a mesélés képességét, amire az emberek nagy részének szüksége van. A jövőből vissza kell tekintenünk a múltra. Ezért van az, hogy

régi filmeket, sorozatokat újra meg újra elővesznek, mert ezek megmutatják, milyen az igazi, mélységes emberség. Van egy bűvös formula, ami a gyerekekben, kicsikben és nagyokban, de a felnőttekben is felébreszti a régi embert: Így szól: „Egyszer volt, hol nem volt...” – ez az, amire a fiatalok és az idősek is egyformán odafigyelnek.

Milyen tervei vannak? Szeretne valamit elérni, megvalósítani?

Csak csinálom tovább, amire megkérnek. Hat éve szerkesztem a Bollettinót (Bolletino Salesiano – az olasz Szalézi Értesítő), talán váltanom kellene már, de még senki nem szólt semmit...

A Bollettino azért létezik, hogy elmondja mindenkinek, hogy mit csinálnak a szaléziak és hogy segítséget, adományokat kérjen az emberektől. Most éppen a januári számon dolgozom.

Nagy kihívás ez az ön számára?

Nem, nagyon könnyű, hiszen a szaléziak az egész világon csodálatos, rendkívüli dolgokat visznek végbe. Lehetővé kell tenni, hogy az emberek megismerjék a szaléziak munkáját. Csak sokszor nehéz megtalálni az embereket, akikkel dolgozni fogok.

Járt már korábban is Magyarországon?

Most vagyok először itt, és nagyon hálás vagyok, hogy Budapestre jöhettek. Nagyon megszerettem ezt a várost, főleg az emberek jóságát és kedvességét értékelem. Budapest egy mitikus hely számomra, mert amikor kicsi voltam, a szalézi kollégiumban volt egy könyvsorozat, amely a pusztáról, lovakról, marhacsordákról szólt, nagyon szép könyv volt.

Mi a legfontosabb az életében?

Ó, hát... nagyon fontos, hogy érezzem az Isten jelenlétét. Úgy fogom fel az életet, mint egy zárandoklatot egy olyan valóság felé, ami végleges lesz. És nagyon-nagyon tetszik nekem ez az élet, a jelenlét, a beszélgetés, nagyon sokat beszélgetek Jézussal, a Madonnával, mindenkivel... Nagyon élvezem, soha nem volt ezzel semmi gondom. A pusztá gondolat, hogy mindez nem létezik, az lenne probléma, mert akkor minden, amit teszünk, minden, ami van, elvesztené az értelmét... Sokkal jobban szeretek abban a tudatban élni, hogy a világ egy egyre szebb valóság felé halad. Ezek persze csak egy szegény ördög gondolatai...

Szerzetesi fogadalomtételek

Kovács Sándor, Ábrahám Béla tartományfőnök és Kővári László

A Don Bosco Szaléziak szombathelyi Szent Kvirin templomában szeptember 1-én Kővári László letette első szerzetesi fogadalmát, Kovács Sándor pedig megújította szerzetesi fogadalmát Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök kezébe.

Kovács Sándor Ferenc

szalézi ideiglenes fogadalmas szerzetes 1984-ben született, és bár eredetileg alföldi származású, már meg sem lepődik azon, hogy sokan Szombathelyhez kötik. Főiskolai tanulmányai miatt került Szombathelyre, mivel már gyermekkorától tanár szeretett volna lenni. Mivel az állami kollégiumban nem volt már férőhely, 2002 szeptemberében talán gondviselészerűen az akkor még működő Szalézi Kollégium lakója lett. Itt ismerte meg Don Boscót, a szaléziakat, és egy befogadó közösséget, amely sokat segített a személyes fejlődésében. A szaléziaknak köszönheti, hogy megismerte Istent, felkészítették a szentségekre és segítségükkel 2005. augusztus 24-én Isten gyermeke lett.

A szaléziak segítettek abban is, hogy rátaláljon a hivatására, hiszen életükkel vonzóvá tették számára a szalézi hivatást. Egy elég hosszadalmas elmélkedés után 2012 húsvétján beszélt Csány Péter atyával, a szombathelyi szalézi rendház akkori igazgatójával, hogy szalézi szeretne lenni. Sok bátorítást és segítséget kapott tőle, mint ahogy a többi szalézitól is.

2013 szeptemberében megkezdte a noviciátust Genzano di Romában és ugyanott 2014 szeptember 8-án tette le első fogadalmát, hogy két évig engedelmesen, szegényen és tisztán él, a szalézi Alapszabályokban megjelölt evangéliumi útnak megfelelően. Ezután két évet Rómában a Szent Tarziciusz filozófiai házában élt és a Pápai Szalézi Egyetemen filozófiát tanult.

2016. szeptember 1-én újabb két évre megújította fogadalmát Szombathelyen, vagyis azon a helyen és annak a közösségnek a körében ahol hivatása született. Gyakorlati idejét Nyergesújfalun az oratóriumában fogja tölteni.

Kővári László Károly

1955-ben született Kaposváron. Mérnök-tanárként, szakmunkástanuló fiatalokat tanított 30 évig, 15 évig igazgató is volt, előbb Újpesten a Páli Szent Vince Szakiskolában, majd 2008-tól a kazincbarcikai Don Bosco Iskolában.

Négygyermekes családapaként élt 2012-ig, amikor felesége rövid betegség után váratlanul elhunyt. Fia, aki a legidősebb a gyermekei közül, már házas, januárban gyermeke született, így László már nagyapa is. Három lánya is már önálló.

Húsz éve találkozott Don Boscóval, a plébánosa hívta fel rá a figyelmét. Miután különböző kiadványokból megismerte megelőző módszerét és életét, Don Bosco lett a példaképe, igyekezett igazgatóként is az ő szellemében foglalkozni

a fiatalokkal.

Felsége halála után úgy érezte, Jézus arra hívja, hogy nagyobb elkötelezettséggel kövesse. Zafféry Károly példája, aki 60 évesen lett szalézi novicius és 61 évesen tett első fogadalmat, megerősítette abban, hogy ennyi idős korban is el lehet kezdeni a szerzetesi életet. Az iránta való tiszteletből vette fel az első fogadalmak alkalmával a Károly nevet. Védőszentje Szent II. János Pál pápa a keresztségben szintén ezt a nevet kapta.

A jelölt időt (prenoviciátust) még igazgatóként Kazincbarcikán töltötte. A noviciátus ideje alatt a Szombathelyi Rendházban volt 2016. szeptember 1-ig, amikor letette első fogadalmát. Az óbudai rendház lakójaként folytatja majd további felkészülését a szalézi életre

A másik magyar szalézi novicius Olaszországban, a Római melletti Genzanóban működő nemzetközi szalézi noviciátusában készült a szalézi életre és ott is tette le első szerzetesi fogadalmát. Így vall magáról:

Juhász Márton vagyok, 22 éves.

Budapesten láttam meg a napvilágot és Horton éltem gyermekkoromat. Magamtól kezdtem el járni templomba ministrálni, mint ahogy sok fiatal gyermek korában. Bevallom, már itt lépet igazán élettemben Jézus, de 13 évesen nagyon ne-

Juhász Márton első fogadalmá

hezen fogtam fel, mit is tervez velem. A szaléziakat egy fiatal animátoron, Csány Mártonon keresztül ismertem meg. A Gyerekmaroson volt csoportvezetőm és nagyon sokat beszélt Don Boscóról, a szaléziakról, az oratóriumról. Nagyon megfogott és meg akartam volna ismerni, meg oratóriumba menni, de a távolság miatt nem tudtam

Valamivel később Vadóc táborba vettem részt Péliföldszentkeresztben, ahol megismertem egy olyan „családot”, ahol már az első pillanatban éreztem, hogy otthon vagyok, olyan befogadó és elfogadó szeretettel fogadtak. A szalézi atyák megkérdezték a nevem és hogy honnan jövök, úgy, ahogy Don Bosco tette. Nagyon megfogott, hogy ilyen családiában fogadtak. Már akkor éreztem a hivatást, hogy pap legyek, és egy lökést adott, hogy szalézi legyek és Don Bosco példáján okulva kövessem Jézust.

Bevallom nagyon érdekes, kegyelemmel teljes utat jártam be. Hiszen beengedni Jézust az életünkbe egy kaland, megélni azokat a nehézségeket és örömöket, amelyek során formál téged.

Hosszú lenne mindent kifejtteni, de most a legfrissebb, amit szeretnék Önökkel megosztani, a noviciátus Olaszországban és fogadalomtétel. A noviciátus nem egy rossz dolog: 17 társaddal járod be ugyanazt az utat, lehet, hogy ugyanazokkal a nehézségekkel, de van benne jó dolog is, hiszen nem vagy egyedül, hanem közösen a novicius mesterrel, a közösséggel megosztjuk a jót és a rosszat is. Ez idő alatt elmélyítjük, és már-már elkezdjük építeni azokat az alapokat, amelyek meg vannak írva a Szalézi Alapszabályokban, és ízlelgetjük, hogyan lehet megélni szaléziként a megszentelt életet, annak minden gyönyörűségével és nehézségével együtt. Nem egyszerű közösségben együtt dolgozni, együtt gondolkodni és tervezni, de ezért lehetséges. Ki kell hogy lépünk önmagunkból és ezeket nehézségeket felajánlani Annak, Aki meghívott, az Ő szeretetéért megtenni mindent.

A noviciátus végén pedig ott van az első fogadalomtétel, ami nem lezárás, hanem pont a kezdés – élesben megélése mindannak, amit a noviciátusban elmélyítettünk: az engedelmisség, szegénység, tisztaság. A szerzetesi fogadalomtétel azt jelenti, ahogyan a mi alapszabályunk mondja: „...az Úr és a tanítvány közötti szeretetteljes találkozásának a jele. Az Úr hívja, és tanítvány azzal válaszol, hogy teljesen odaajándékozza magát neki és a testvéreknek.” (ASZ 23. cikkhely)

Jelenleg a Szent Tarziciusz formációs közösségben élek, ahol filozófia tanulmányokat folytatok, ennek segítségével próbálom mélyíteni istenkeresésemet.

Kedves olvasók, imádkozzanak értünk, akik formációban vagyunk, hogy valóban teljes mértékben tudjuk teljesíteni Isten akaratát a mindennapokban!

Juhász Márton az első fogadalom után szülei

Gondolatok

P. Csány Péter SDB

Túl az első negyed évszázadon...

Huszonöt éves noviciusok Szombathelyen

Don Bosco hetedik utódja, Don Egidio Vigano rendfőnök, huszonöt évvel ezelőtt, 1991. szeptember 8-án áldotta és nyitotta meg a Magyar Szaléziánus negyven év után újraalapított és frissen felújított újoncképző házát, a szalézi noviciátust Szombathelyen. Az akkori első évfolyamban újoncokat élő fiataljai közül idén szeptember 12-én négyen álltak miséző papként egykori tartományfőnökük, Havasi József atya mellett a szombathelyi Szent Kvirin templom oltáránál, hogy hálatelten emlékezzenek a jeles eseményre: Ábrahám Béla jelenlegi tartományfőnök, Andrásfalvy János, Kiss-Maly László (dorogi plébános) és jómagam, Csány Péter.

- Akkoriban ugyanúgy nem mertem volna gondolni előre, hogy huszonöt év múlva itt leszünk, mint az 50-es évek felszólításakor az 1989-es újrakezdést. Most hazajöttünk! - kezdte prédikációját Havasi atya. Beszélt az akkori nehéz körülményekről, az állapotról, amikor „semmin sem volt, csak a lelkesedés, amiért hálás vagyok idős rendtársainknak”, és méltatta az őt „pionírt” (körtük egy újmisést), akik „elvégezték ezt a sorsot, az ismeretlent, hogy a tartomány felépítésében részt vegyenek. Én pedig ma megköszönöm nekik, hogy minden nehézség ellenére kitartottak!”

Persze, az emlékezés bennünk is - kinek-kinek habitusa szerint - elevenen zajlott, hiszen azok az idők hivatásunk számára is olyannyira meghatározók voltak, mint egy zenemű számára a főtémát behangoló nyitány. Emlékezésünket a szentmisét követően a rendtársakért mondott imáinkban az altemplomban kerekítettük le, ahol a helybéli alapító és meghatározó szalézi atyákon (Ádám László, ill. Koller, Harangozó, Schmidt atyák) túl az új idők újraalapítói és megszilárdítói is nyugszanak: t. k. Fias István, Lukács Lajos, Juhász Ferenc, Tóth Jenő, Bószé József.

A családi eseményt nem annyira ünnepnek, mint inkább személyes jellegű és közös hálaadásnak szántuk, de mint minden szentmise, az üdvös emlékezés és a hálaadás mellett hivatásunk mozgatórugója, az „első szeretetet” (Jel 2,4) felidézésével és a vidám, felszabadult közösség megélésével bizonyára meg is újít bennünket bensőnkben. József atya evangéliumi programmal zárta le a napot, amely felszólítás legyen ehelyt immár az olvasóhoz is intézve: Kérjük az Aratás Urát, küldjön új munkásokat (is) aratásába!

**„Úgy dolgozzunk, mintha örök életünk lenne,
és úgy éljünk, mintha mindennap
meg kellene halnunk.”**

(Don Bosco)

Szalim köszöntő

Kedves Fiatalok!

Nagy örömmel és teljes szívemből írom nektek ezt a néhány sort. Nemrég volt Óbudán a szalézi animá tortalálkozó, ahol nagyon jó volt látni benneteket és azt, hogy mennyire örültök egymásnak. Ez az öröm, ami tiszta és őszinte, csak Istentől származhat. A találkozó alatt a Szalim-média csapat kérdezett tőlem néhány dolgot a bizalomról. Az egyik kérdésen - „Meddig lehet bízni valakiben?” - azóta is elmélkedek. Én azt hiszem, annak nincs időtartama, hogy „meddig”, hanem ez hozzáállás kérdése. Ez a hozzáállás pedig a reményből származik.

Jézus Krisztus, a Jó Pásztor, állandóan bíz bennünk, mindig ad egy újabb esélyt. Ha elesünk, vagy távol kerülünk Tőle, akkor türelmesen vár ránk, hogy újra átölelhessen bennünket. Ez az isteni remény adja boldogságunk értelmét. Erről az isteni reményről, a várakozásról szól az adventi időszak. Nem csak mi várjuk Istent, hanem elsősorban Ő vár bennünket, hogy megmutassa a szeretetét irántunk.

Kedves fiatalok! Buzdítalak benneteket arra, hogy az adventben találjuk meg újra örömeinket Istenben. Vegyünk részt legalább egy lelkigyakorlaton, hogy megerősítsük azt a reményt, ami értelmet ad mindennapi küzdelmeinknek.

Mindig közel vagytok a szívemhez és imádkozom értetek, hogy mindig érezzétek a jó Istenünk közelségét életetekben. Nagyon szép és kegyelemteljes adventet kívánok nektek! Sok szeretettel!

Claudius atya SDB.

Töprengő

Kedves Olvasó!

Az alábbi szókeresőben egy karácsonyi sütemény 11 hozzávalóját találja meg 3 irányban elrejtve: vízszintesen (balról jobbra), függőlegesen (fentről lefelé), illetve átlósan (balról jobbra lefelé). A teljes recept megtalálható a www.szalim.hu oldalon!

Animátor mindennapok

Az animátor nem csak az oratóriumban animátor. Nem is tudom, hogy kitől hallottam először ezt a mondatot, amit eleinte nem is értettem, aztán ahogy kezdett tudatosulni bennem, hogy mit jelent, egyre fontosabb része lett az életemnek. Animátorként kell viselkednem a családomban, az osztályomban, mindenhol, ahová csak kerülök. Mit jelent ez számomra? Azt, hogy megpróbálok úgy élni, hogy azzal példát mutassak mind katolikusként, mind a szalézi család tagjaként. Megmutassam Isten jelenlétét és szeretetét azokkal a módszerekkel és lelki-séggel, amelyre Don Bosco tanított meg. Szeretnék megosztani veletek egy olyan élményt, amely jól tükrözi azt, hogy miért érdemes ezt csinálni. Az elmúlt nyári oratóriumban sikerült megszervezni, hogy a közelünkben lévő gyermekotthonból is legyenek résztvevők a táborban. Nagyon szerettük volna, ha nekünk is sikerül az, ami annak idején Don Bosconak: elvezet-jük azokat a gyerekeket Istenhez, akiknek a legnagyobb szükségük van rá, de mégis úgy érzik, hogy a legtávolabb vannak tőle. Hét végén az egyik árva kisfiú ezt mondta: „Én nem jöhetek jövő héten, mert focitáborba kell mennem, de meg akarom kérni a nevelőt, hogy inkább ide jöhessek, mert itt nagyon jó. Imádkozzuk el a gyümölcsös imát, hogy beleegyezzen!” - nem értettük, melyik imára gondol, aztán csakhamar kiderült, hogy az Üdvözlégyre, mert „gyümölcse, Jézus”. Hihetetlen érzés volt számomra az, hogy öt nap alatt együtt képesek voltunk megmutatni, hogy Isten ott van vele is, és képes segíteni, ha hisz Benne.

Zsigmond Iringó, Pesthidegkút

M	I	N	I	P	E	R	E	C	O	R	J	C	W
J	R	H	M	O	G	Y	O	R	Ó	V	A	J	M
B	B	U	X	W	B	U	T	Z	S	F	Q	Z	I
V	A	N	I	L	A	K	E	O	A	M	T	X	
V	Y	G	D	R	A	Z	S	É	J	Q	P	L	T
T	P	F	L	P	G	I	K	D	F	S	K	V	Y
O	B	C	T	V	R	L	E	C	D	J	Z	G	G
J	G	U	U	E	B	K	I	P	T	L	N	I	V
Á	L	E	M	K	J	C	M	S	O	N	D	Z	N
S	I	P	E	E	O	D	F	N	Z	R	C	E	T
D	N	G	E	N	J	R	S	K	K	T	F	Q	O
Y	Q	K	Z	Q	L	Y	Ó	I	C	R	Z	D	B
S	Z	Ó	D	A	B	I	K	A	R	B	Ó	N	A
R	B	B	R	W	W	Y	R	H	T	S	Y	Y	H

Isten hozott! S. Emmanuel Ilodigwe SDB

Szeptemberben egy újabb szalézi misszionáriussal ajándékozta meg a Magyar Szalézi Tartományt a rendfőnök. Az ő rövid bemutatkozását olvashatják:

Huszonhat éves vagyok, Nigériában születtem, az Anambra állam-beli Nriben 1990. május 30-án. A szüleim mindketten pedagógusok, a családban hatan vagyunk testvérek, négy fiú és két lány.

A KABE COLLAGE AMOWBIA-ban tanultam, Nigériában. A szaléziakkal Onitsha városban találkoztam.

Az motivált, hogy misszionárius legyek, hogy megfigyeltem, hogyan élnek a misszionáriusok az én hivatalos tartományomban, a Nyugat-Afrika Szalézi Tartományban (AFW). Életük az elkötelezettség és a szolgálat, az önmegtagadás és teljes önátadás annak érdekében, hogy az evangéliumot elvigyék Afrikába és segítsenek embertársainknak. Az a szükség is motivált, hogy misszionárius legyek, hogy el kell menni és segíteni azokon a helyeken, ahol kevesebb, vagy egyáltalán nincs szalézi hivatás.

Amikor a rendfőnök tájékoztatót, hogy a küldetésem helye Magyarország lesz, örültem, és kíváncsian vártam, hogy megismerjem az országot.

Keveset tudok a magyar történelemről és alig néhány dolgot a magyar kultúráról, de örömmel tanulok.

Az első benyomásom Magyarországról, hogy Magyarország egy jó ország és az emberek nagyon kedvesek, barátságosak és vendégszeretőek.

Gondolatok

P. Márkus Zoltán SDB

Megfizethetetlen

A hála megelőzhetne mindent – mondhatnám tréfásan, de ez a mondat így még mindig rossz felvezetése annak, amiről néhány gondolatfoslányt közölni szeretnék.

A hála – „bónusz”, hallom olykor. Ez indított el eme rövid kis eszmefuttatás felé. Valamennyire így is van. Növendékeink változása, hitben és szeretetben való növekedésük, ez kell, hogy legyen a felénk érzett hálájuk! Akkor is, ha ezt nem pusztán értünk és miattunk teszik. Kell, hogy mindenkiben felszínre hozzuk azt a találékonyságot és jóságot, hogy ezt ki merjük mutatni. Egy olyan társadalom, ahol sok minden „alanyi jogon” jár, kiöli a szívekből a hála érzetét. Természetesen a fogyasztói társadalom is, hiszen ha fizetek valamiért, akkor miért legyek ráadásul még hálás is?

Miközben megfizetjük mindennek az árát, nem vesszük észre azt, ami megfizethetetlen! Vagyis: a Gondviselés legnagyobb ajándékait kezeljük a legkézenfekvőbb tényként. Hogy élünk, hogy szerethetünk, hogy minden nap közelebb hív magához minket az Isten. Ha nekünk, felnőtteknek nem jelent ez semmit, akkor hol tarthatnak fiataljaink? Ha mi nem tudjuk kimutatni a felénk érzett hálánkat, akkor nem jogos az Ő zavarodottságuk?

Meg kell előzni ezt a zavart személyes példánkkal! A hálára való neveléssel megelőzzük a könnyelmű életet, és embertársaink elhamarkodott megítélését. Minden fiatalban és gyermekben ott él a vágy, hogy tartozzék valakihez. A mosolygós szem, a kedves odabújás mind bizonyítéka ennek. Tapasztalom, a legnehezebb sorsú gyermekek között is. Roppant hálásak tudnak lenni azért, ha valamilyen segíthetnek, ha valamilyen számítunk rájuk, és nem teherként éljük meg jelenlétüket. A megelőző módszer ma egyet jelenthet, a foglalkoztatottsággal. De ez nemcsak a külső energiák lekötöttségét jelentheti, hanem inkább a jellembeli változás igényét. Ezzel le van kötve figyelmük, és a jó megtétele megelőzi azt, hogy a rossz ténykedésen agyaljanak. Ha valaki elgondolkodott ezen a szívből jövő pár soron, akkor már megérte a nyomdafesték! ☺

A Don Bosco Nővérek magyarországi letelepedésének 80., Mazzarello Szent Mária Dominika születésének 180. évfordulóján előadást és kerekasztal-beszélgetést szervezünk.

2017. március 4-én, szombaton 10-14 óra között, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán (Budapest, Piarista köz 1.)

A női lélek a szalézi nevelésben

Don Bosco megelőző pedagógia módszere közösségeinkben, ahogyan Mazzarello Mária és az első nővérek megélték címmel.

A nap fővédnöke: dr. Beer Miklós megyéspüspök

A rendezvényre szeretettel hívjuk és várjuk a Szalézi család tagjait és minden kedves érdeklődőt!

A Segítő Szűz Mária Leányai Don Bosco Nővérek

A PÜSPÖK HÍVATTA
DON CAGLIERÓT.

ERTESÜLTEM
RÓLA, HOGY A „LA
BOCA”-BAN JÁRT.
MÉGILTOTTAM A
PAPJAIMNAK, HOGY
ODA BETEGYÉK A LÁ-
BUKAT. NAGYON
VESZÉLYES.

DE HISZEN
NEKÜNK, PAPOK
NAK A SZEGÉNYEK
KÖZÖTT A HELYÜN
ÚJRA VISSZA
FOGOK MENNI.

GYERTEK, ITT
VAN A MEDÁLOS
PAPI!

MA ÉN IS
VELETEK FOGOK
JÁTSZANI. KIHÍV-
LAK BENNETEKET
FUTÁSBAN. AKI
LEGYŐZ, KAP EGY
CUKORKÁT.

ÍGY VETTE KEZDETÉT AZ
ORATÓRIUM A „LABOCA”-BAN.
FUTKÁROZTAK, UGRÁNDOZTAK,
JÁTSZOTTAK, UTÁNA PEDIG...

...LEÜLTÉK A FÜBE, SZÉP
TÖRTÉNETEKET HALLGATTAK,
ÉS MEGISMERTÉK JÉZUS
ÉLETÉT.

MIT
MONDOTT AZ
ÉDESANYÁD,
AMIKOR A ME-
DÁLT MEG-
LÁTTA?

HOGY EZ
A MADONNA
AZ ÚR ÉDESANYJA.
DE ÉN SEMMIT SEM
TUDOK ERRŐL AZ
ÚRRÓL. MESÉLJEN
NEKÜNK RÓLA!

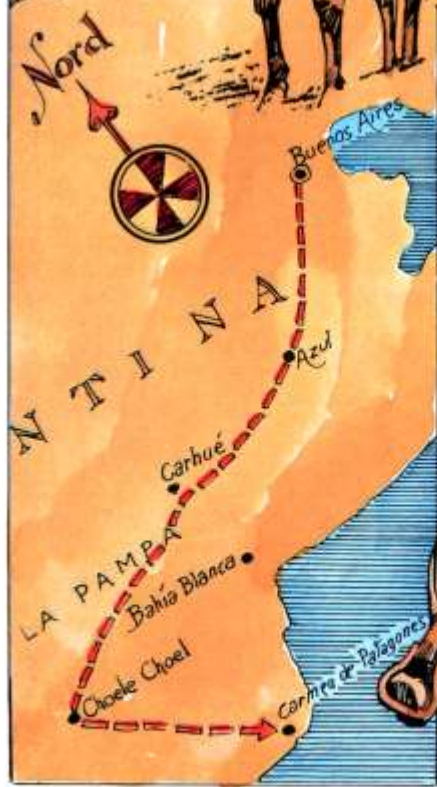
1876 NOVEMBERÉBEN
ÚJABB 32 SZALÉZI
MISSIONÁRIUS
ÉRKEZETT ARGENTÍNÁBA.

DON BOSCO
EGYETÉRT AZZAL,
HOGY BUENOS AIRESBEN
ORATÓRIUMOT ÉS A SZÜK-
SÉGES ISKOLÁKAT MEG-
NYISSUK. DE NEM AKARJA,
HOGY MEGFELEDEKZZÜNK
PATAGÓNIA INDIÁN-
JAIRÓL.

AZ INDIÁNOK
TOBB EZER KILOMÉ-
TERRE DÉLRE ÉLNEK IN-
NEN. HOGY ELÉRJÜK ÖKET,
KALANDOR CSOPORTOKHOZ,
VAGY KERESKEDŐKHÖZ KELL
CSATLAKOZNUNK, AKIK
KARAVÁNOKKAL VAGY
VITORLÁSOKON
UTAZNAK.

DON COSTAMAGNA ÉS DON BOTTA VÁLLALTÁK. 1300 KILOMÉTER TETTEK MEG LOVON ÉS SZEKÉREN: BUENOS AIRES - AZUL - CARHUÉ - CHOELE CHOEL - CARMEN DE PATAGONES.

HOSSZÚ UTAZÁS UTÁN
ELÉRTÉK A PAMPA
KÖZEPÉ TÁJÁN LEVŐ
CARHUÉ ERŐDÍTMÉNYT -
EGY SÓSVÍZŰ TÓ
PARTJÁN.

DON COSTAMAGNA ELÉRT A
KUNYHÓKHOZ ÉS AZ
INDIÁNOKHOZ FORDULT.

AZOK OTT
ERIPAYLÁ ÉS
MANUEL GRANDE
KUNYHÓI.
INTELLIGENS,
BARÁTSÁGOS
INDIÁNOK.

KORÁBBAN
A NÉPEM LEGYŐZTE
A FEHÉREKET; MOST BÉKE-
BEN SZERETNÉNK ÉLNI.
AZT SZERETNÉM, HA A
TÖRZSEM MINDEN TAGJA
MEGISMERNÉ A HIT
ALAPJAIT ÉS MEGKE-
RESZTELKEDNE.

ISTEN
HOZOTT, ISTEN
EMBEREI ÉN ERIPAYLÁ
KACIKA FIA VAGYOK.
HA BETÉRSZ A
HÁZAMBÁ,
BEMUTATLAK AZ
APÁMNAK.

AZ ELSŐ KATEKIZ-
MUS OKTATÁS...

ISTEN
A MI ATYÁNK. Ő
AZT AKARJA, HOGY A
HALÁLUNK UTÁN MIN-
DENKI AZ Ő HÁZÁBAN LAKJON.
EZÉRT KÜLDTE EL FIÁT, JÉZUST,
HOGY MEGTANÍTSON BENNÜNKET
ARRA, HOGYAN JUTHATUNK
EL ISTEN
HÁZÁBA.

...ÉS AZ ELSŐ
KÉRESZTELÉSI

ÉN
MEGKERESZ-
TELLEK TÉGED,
AZ ATYA, A FIÚ
ÉS A SZENTLEÉK
NEVÉBEN!

A KATONÁKNAK NÉHÁNY
NAP MÚLVA TOVÁBB KEL-
LETT INDULNIUK. DON
COSTAMAGNA CSAK 50
KIS INDIÁNT KÉRESZ-
TELHETETT MEG.

A FEHÉREK ELLEN, AKIK HIVATLANUL LÉPTEK A FÖLDJÜNKRE, A „MALON”-T VETETTÉK BE: GERILLA HADVISELÉST; ÉJSZAKA VÁRATLANUL LÉCSAPTAK A KÖRNYEZŐ FARMOKRA, FELGYÚJTOTTÁK AZ ÉPÜLETEKET, LEMESZÁROLTÁK AZ EMBEREKET.

FOLYTATJUK...

A karácsonyt és a Szent Család ünnepét megelőző gondolatok

Sokszor gondolkodom azon, ha meg kéne határoznom, hogy mi a jó család, bizony nem tudnám egy mondatban megfogalmazni, inkább annak jellemzőit kezdeném el sorolni. Az utóbbi 4-5 évben hallgatóim között egyre több a kismama, a gyermeküket váró édesapa. Ha lehetőségem adódik rá, akkor a beszélgetéseinkkor mindig rákérdezek, hogy hányadik babát várják és egyre többször hallok, hogy harmadikat, negyediket. Ez főleg a levelező tagozatosok esetében fordul elő, de egyre gyakoribb, a nappali tagozatos 3-4 gyermekes családanya is. Mindig örömmel tölt el, ha a beszélgetéseinkhez mások is csatlakoznak és büszkén azonosulva a gyermekes vagy azt váró társukkal kiderül, hogy lehetőségeikhez mérten ők is részt vállalnak – esetlegesen hiányzó jegyzetek, egyéb segédanyagok fénymásolásával, hétköznapi leadandó dolgozatok behozásával, stb. – a másik tanulmányainak segítségével. Azt még soha sem tapasztaltam, hogy ez csak egy egyoldalú támogatás lenne, mert mintegy itt is a szülőszerepet átvállalva a gyermekes hallgatók is segítik társaikat kötelező irodalmak kijegyzetelésével, de az sem ritka, hogy egy-egy vizsga előtt a többieknek magyarázó szerepkörben láthatom őket. A beszélgetések többségéből az is kiderül, hogy biztonságot nyújtó családban élnek, ahol feltételezhetően ott a kapcsolatot és a családot összetartó szeretet és jól működnek – a gyermekeken kívül – az egymást is támogató szülői, házastársi szerepek. Mindez a többi hallgató előtt is jó példaként van jelen. Ugyanakkor lehetnek tamaskodók is, a házastárs szerepét másként megítélik. Nem a teljesség igényével, de a legjellemzőbb szemlélet a férfit a megélhetés, az anyagi biztonság biztosítójaként, esetleg a család védelmezőjeként vagy az óvodában, iskolában történetek tudakolójaként, alkalmanként számonkérőjeként, míg az asszonyt az otthon, a gyermeknevelés, a különórák, szakkörök, leckék stb. számon tartója, a napközbeni ügyintézés lebonyolítójaként tekintik. Sokan megkérdőjelezzik azon házastársak lépcsét, akik újból tanulni kezdenek. Ez a férj oldaláról tekintve természetesebbnek tűnik, hiszen az új beosztást, az új tevékenységet biztosító, a személyiséget is

kiteljesítő tanulás a családi biztonság érdeke, de a kételkedők azt már nem értik, hogy miért nem érzik a feleség, az anya kiteljesedettnek az ő helyzetét. Fontos, hogy egy családban kölcsönösen figyeljenek arra, hogy a másiknak milyen, a kapcsolatokat is tápláló, személyiséget is kiteljesítő igénye van. Az sem felejtendő, hogy a nevelés közös felelősség még akkor is, ha eltérő feladatokat is ró az anyára, apára. Ezek azonban nem jelentik azt, hogy esetenként a másik támogatása érdekében azok időlegesen nem vállalhatók át. Mi tükrözi azt, hogy egy családban mindenki jól érezi magát? A minden családtag által megélt szeretet, a kölcsönös megbecsülés, az egymás fejlődésének bátorítása, az önzetlenség, a beszélgetések közbeni gondolatcserék, az egymásra való odafigyelés; az együtt töltött tartalmas és a lelki-fizikai-szellemi töltődést is biztosító percek, órák, programok, tágabb családdal, barátokkal töltött vidám együttlétek, a rászorulóknak adott segítségnyújtás; a bajban való közös gondolkodás, megosztott feladatok, együtt küzdés a közös cél érdekében; és utoljára írtam, de ez a legalapvetőbb a közös értékrend és ezek okos átadása jellemzi a családi harmóniát. Biztos, hogy még sok-sok minden leírható, de már az előzőekben rögzített körülmények között is mindenki jól érezheti magát. Ott senkinek sem kell azt megélni, hogy innen menekülni kell. Ezt a fentemlített hallgatók esetében nem ismerem, de a Karácsony és a Szent Család ünnepe közeledtével nekünk szalézi munkatársaknak is itt az emlékeztető figyelmeztetés: „Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr! Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből! Maradjanak a szívedben azok az ígék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd meg azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz!” (5Móz 6:4-7) (Második Törvénykönyv) A biblia nem tesz értékekben különbséget férfi-nő, férj-feleség, szülő-gyermek, ember-ember közt, de szerepeikben, felelőségeikben igen. Még egy fontos dolog, amit Don Boscotól is tanulhattunk, a keresztény család nem mond le tagjairól egymásért imádkozik. Ha ezeket hitelesen közvetít-

jük fiataljaink felé és az ő korosztályuknak is elfogadható módon tanítjuk, akkor nagyobb valószínűséggel ők is megélik a biztonságot és jövőbeli szerepeikbe is beépítik mindazt, ami majd a házastársukat is építheti és ennek eredményeként már együtt adhatják át saját családjuk számára is az általuk képviselt értékeket. Ebben a folyamatban a szalézi munkatárs, lelki vezető is fontos feladatot tölthet be. Nem csak tanítóként, hanem modellként is részt kell, hogy vegyen. A követendő példa részben a szülői mintát erősítheti, részben azon gyermekek, fiatalok számára is figyelemre méltó és tervezhető, a gyakorlatban is meggyőző módon követhető modellt nyújthat, akik családjában az értékek eltérőek, más prioritást s leg súlyosabb esetben azt kell megélniük, hogy a család az, ahonnan menekülni kell. A megvalósíthatóság több esetben is megtapasztalt példája segíthet abban, hogy lássák a „jól működő keresztény család” nem egy ritka, elszórt jelenség, hanem működő szeretetközösség. Amit taníthatunk, hogy azért nap mint nap tenni kell, nap mint nap meg kell érte küzdeni. Ha a családi lét fontossági sorrendjeit, a szeretetfenntartás, „frissítés” általunk megvalósított technikáit átgondoljuk, a napi problémák megküzdési stratégiáit is összegyűjtjük és leírjuk, majd az ő élethelyzetükbe is belehelyezkedve átbeszélgük, hogy azokat ők miként látják, az ő majdani életükben megvalósíthatóak-e, akkor elindíthatunk egy olyan folyamatot, amelyben a társkeresés, a közös tervezés egy értékrend, egy követendő minta alapján történik.

Don Bosco nem a fentiekben vázolt családmóddalban anya-apa-gyermekek nevelte fiait, de, ha életrajza és munkássága alapján az átadott értékeket elemezzük, akkor egész életművét, mint tanító mintát állíthatjuk magunk elé. Néhány a családi értékre, a család összetartó erejére és a közeledő ünnepekre is vonatkoztatható értékátadó- és életminta, amely további feladatokat is megfogalmaz a keresztény családok és nevelők számára:

- Bizalom Istenben, ami „egy bizalomteljes ráhagyatkozó magatartást jelent, de ugyanakkor bátor vállalkozó szelle-

met is”. (Bosco 2012, 37.)

- A fiatalok keresztény nevelése.
- Az önfejlődés támogatása.
- A közösség gyógyító és fejlesztő erejének biztosítása.
- Bizalom az édesanyja „nevelőtárs” és munkatársai felé
- „Odaadás, szeretetteljes törődés, segítség és barátságos közvetlenség”. (Bosco, 2012, 51.)
- Nyitottság, őszinte érdeklődés a fiatalok felé.

- Fáradhatatlanság a rábízottakért.
- Cselekvő reagálás a problémákra. (Bosco, 2012, 50.)
- Megoldandó helyzetekben az adott személyek szükségleteinek megfelelő válaszadás.
- Kreativitás, vidámság.

Felhasznált irodalom:

Bosco János (2012): Oratóriumi emlékiratok. Don Bosco Kiadó, Budapest

Előttünk jártak

P. Havasi József SDB rovata

P. Kalmár István SDB (1907–1943)

Nyergesújfalu ez a Duna partján elhelyezkedő kisváros egykor a Magyar Szalézi Tartomány második letelepedési helye volt. Az 1913-ban hazatérő kis magyar csoport gyorsan növekedett és hamarosan kicsinek találta a péliföldszentkereszt házat, így 1919-ben egy lelkes fiatalokból álló csoport elfoglalta Nyergesújfalun a templom mellett álló épületet. Itt nyitotta meg a tartomány tanulmányi házat. Majdnem 100 évvel később, 2016-ban, az iskola új nevet kapott, mégpedig az első szalézi atyáról, Zafféry Károlyról nevezték el.

A nyergesújfalui intézmény áldásos tevékenységet folytatott, hiszen a régi szaléziak nagy többsége innen indult a szalézi életbe. Ma büszkén tekintünk iskolánkra, és hálával a szívünkben gondolunk az itt tevékenykedő szaléziakra, akiknek sikerült megnyerniük a szalézi életre ennyi fiatal.

Az akkori faluból, amely most város, többen is jelentkeztek szerzetesnek, így például Kalmár (Komeiner) István is. Kalmár István atya 1907-ben született Nyergesújfalun. Szülei a helyi szalézi iskolába írták be, amelyet bejáró növendékként látogatott. A tanulmányok mellett örömet jelentett számára a spok szabadidős foglalkozás: zene, színház, játékok. Megtetszett neki ez a vidám élet, és nagy lelkesedéssel jelentkezett a rendi noviciátusba Péliföldszentkeresztben. Itt is magába szívta Don Bosco szeretetét és lelkesen követte Atyánkat.

A noviciátus után, miután 1924-ben letette első fogadalmát, előljárói a közeli Esztergomtáborba küldték, az ottani szalézi intézetbe küldték további tanulmányai elvégzésére. Az esztergomi bencés gimnáziumot látogatta, de tanulmá-

nyai mellett nevelői tevékenységet is folytatott.

Érettségi után az előljárók Nyergesújfalura küldték, ahol az iskolában először felügyelő volt, majd később hivatásos latintanár. Nagy lelkesedéssel oktatta és nevelte a fiatalokat, kivette részét a szabadidő felhasználásában, különösen a zene terén.

Teológiai tanulmányait Péliföldszentkeresztben kezdte meg, de az előljárók, látva kiváló tehetségét és példás magatartását, Torinóba, a rendi főiskolára küldték további tanulmányokra, majd Rómában, a híres Gregorián Egyetemen fejezte be fejezte be teológiai tanulmányait. 1933 nagyszombatján került sor a pappá szentelésére.

Hazatérve ismét Esztergomtáborban működik. A fiatalok lelkesedtek érte, ő pe-

dig igen nagy szeretettel vette körül ezeket a szegény, elhagyatott fiatalokat. Fájó szívvel hagyta el Esztergomtábort, amikor előljárói Péliföldszentkeresztre küldték teológiatanárnak. Itt is nagy odaadással és lelkesedéssel oktatta a fiatal teológusokat, akik szeretettel követték tanítását.

1939-ben Kalmár atyát Gyulára küldték, ahol új szalézi intézet nyílt meg. A szaléziakra bízta a gyulai kollégiumot, és Kalmár atya ott kezdte el áldásos működését. A Szent Imre Kollégiumban a környékbeli fiúk kaptak szállást és ellátást, hogy a város iskoláiban folytathassák tanulmányaikat. Kalmár atya szeretettel fogadta őket és törekedett rá, hogy Don Bosco példájára a fiatalok atyja legyen. Ezt gyorsan el is érte, lelkesedtek érte a fiatalok, de az egész város felfigyelt rá és igen nagy tisztelettel vették körül. Egészségét nem kímélve mindent megtett a fiatalokért. Sajnos, mivel nem törődött egészségével, és minden idejét a fiatalokra áldozta, szervezetét kikezdte az alattomos betegség, a tüdőbaj. Betegségét türelemmel viselte és mindvégig megőrizte lelke nyugalomát és vidámságát.

1943. május 27-én, a Szent Kereszten függő Krisztust csókolva, mosolyogva adta át lelkét a Teremtőnek. Kalmár atya fiatalon, 36 éves korában távozott az élők sorából, de halálában is tanít minket, késői követőit. Példája legyen mindnyájunk számára követendő példa: legyünk mi is mindig Don Bosco lelkes követői.

Névadó

Nyergesújfalun október 5-én névadó ünnepséget tartottak a szalézi középiskolában. Szentmisével, temetőlátogatással és ünnepséggel emlékeztek meg Zafféry Károlyról, az első magyar szaléziról, akinek a nevét az első magyarországi szalézi középiskola szeptember óta viseli.

A napot a Szent Mihály-templomban kezdték szentmisével, amelyet Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök atya mutatott be. Szentbeszédében megemlékezett Zafféry Károly atyáról, az első magyar szaléziról, szolt az iskola leköltözéséről Péli-földszentkeresztről Nyergesújfalura és a közel száz évvel ezelőtti első tanévről.

Délután a nyergesújfalui régi temetőben, Zafféry atya felújított sírjánál találkoztak a szaléziak, a szülők, tisztelők és a diákok képviselői. Közös imádság és néhány odaillő gondolat után a tartományfőnök megáldotta a sírt, amelyben az első magyar szalézi alussza örök álmát.

A megemlékezés 17 órától az iskolában folytatódott alkalmi műsorral, amelyen megjelent a város polgármestere, Mihelik Magdolna, a szomszédos zeneiskola igazgatója, valamint eljöttek a szalézi iskolák és a szerzetesi közösségek képviselői és a diákok szülei is.

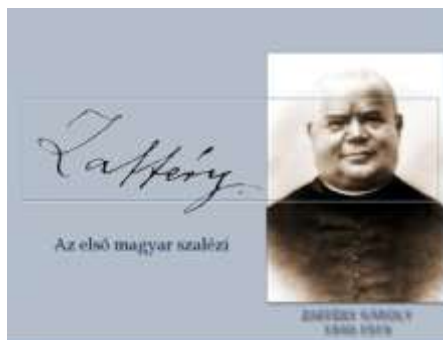
Az iskola névadóját Derossi Raja nevelési igazgatóhelyettes mutatta be. Felhívta a diákok figyelmét arra is, mi mindent tanulhatnak a kiváló szerzetes éltéből. Követendő példaként állította eléjük kitartását, hazafiasságát, tevékeny életét, lelkes áldozatvállalását.

A műsorban bemutatták az országos pályázaton második díjat nyert színdarab

videófelvételét, a diákok pedig zeneszámokkal, tánccal, énekkel, jelenetekkel szórakoztatták a közönséget. Színpadra lépett a Szent Mihály-templom Szent Cecília kórusa is.

Ábrahám Béla tartományfőnök atya a névválasztásról beszélt az egybegyűlteknél. Elmondta, hogy igyekeztek egy olyan nevet választani az iskolának, amely kötődik Nyergesújfaluhoz, a szaléziakhoz és Don Boscóhoz, és keresve sem találtak jobbat Zafféry Károlynál, aki itt töltötte hosszú, tartalmas életének legutolsó időszakát.

– Arra gondoltunk, hogy talán most már eljött az ideje, hogy olyan valaki legyen a névadója ennek az iskolának, akinek személyesen is köze van hozzá – mondta a tartományfőnök. Kiemelte, hogy sokat nyomott a latban a névadó kiválasztásakor Zafféry Károlynak az a tulajdonsága, hogy 60 évesen is képes volt megújulni, új életet kezdeni, ezzel példát adva a mai fiataloknak. Tanárember is volt, iskolaigazgató is, elkötelezett a tanítás iránt, amivel a mai tanároknak lehet a példaképe. A diákok előtt magában a tanulás, a műveltség megszerzésében és ápolásában is példakép, de azzal is jó példa lehet, hogy számos nyelven beszélt és írt, prédikált, gyóntatott, amivel a nyelvtanulás fontosságára hívja fel a figyelmet. Emel-

lett a hit embere is volt, aki Krisztus útján járt, és akit megragadott Don Bosco személye, papi példáját és emberi erényeit is igyekezett követni.

A tartományfőnök azt kívánta, hogy az ide járó diákoknak és az itt tanító kollégáknak legyen mindig egy kicsit megerősítő és magával ragadó a szalézi lelkeség és a Szalézi Család.

Nyolc évfolyamos sporttagozatos képzés indul Nyergesújfalun a Zafféry Károly Szalézi Középiskolában!

Terveink szerint a 2017/2018-as tanévben a nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskolában, együttműködve a Vasas Kubala Akadémiával, valamint a Nyergesújfalu SE-vel kézilabda, labdarúgás, atlétika sportágakban emelt óraszámban fejleszthetik tudásukat a tanulók.

Szalézi missziós önkéntesség

A szalézi világban számos módon kapcsolódnak Don Boscóhoz, lelkiségéhez, pedagógiájához a fiatalok és idősök világszerte. Az egyik ilyen formája a tevékeny szeretetnek a 18-24 éves fiatalok között elterjedt szalézi missziós önkéntesség. Egy fiatal, aki elkötelezett keresztény életet él és nyitott a szegények szolgálatára, a megfelelő képzés után önzetlenül részt vesz Don Boscónak a fiatalok javára végzett küldetésében, különös tekintettel a legszegényebbekre. A szalézi misszionárius önkéntes célja, hogy egyre jobb ember legyen – becsületes polgár és jó keresztény, hogy találkozzon másokkal és hatékonyan segítse a fiatalok nevelését és evangelizálását. Saját pozitív példájával hozzájárul a szeretet civilizációjának kialakulásához, elősegítve a jót, és így építi Isten országát a földön.

A fiatalok általában a középiskola befejezése után jelentkeznek önkéntesnek. A legtöbben szolidaritásból, hitbeli meggyőződésből vagy lelki gazdagodás céljából vállalnak egy-három év önkéntes szolgálatot, vagy azért, hogy szélesítsék jövőbeli távlataikat, eldöntsék, milyen szakmát válasszanak, vagy egyszerűen azért, mert meghívta őket egy beszélgetés egy önkéntessel és úgy érezték, hogy ezt ők is meg szeretnék tapasztalni. Bármilyen is volt, ami motiválta az elhatáro-

zásukat, döntésükből számos előny származhat. Miután befejezték az önkénteskedést, sokkal erősebb lett az életérzésük, jobban tudták menedzselni magukat, olyan készségek fejlődtek ki náluk, amelyek segítettek nekik megérteni és alkalmazkodni a környezetükhöz, dolgozni másokkal és jobb lett a kapcsolatuk Istennel. Kutatást végeztek el a korábbi önkéntesek között, ami kimutatta, hogy 93,4%-uknak az önkéntesség során szerzett tapasztalatok segítettek megtalálni a munkát, amit jelenleg végeznek. A másik fontos adat, hogy 69%-a a volt önkénteseknek felsőfokú végzettséget szerzett.

Annak ellenére, hogy az önkéntes tapasztalat számos előnyt biztosít ezeknek a fiataloknak az életében, ők is szembesülnek az élet küzdelmeivel, kihívásaival. Kénytelenek alkalmazkodni az új életformához, mint például: közösségben élni, követni a napi beosztást, foglalkozni különböző személyekkel a közösségen belül. Elsősorban a kulturális különbségek azok, amelyek arra kényszerítik őket, hogy elhagyják saját kényelmi zónájukat. A legtöbben egy másik kultúrában találják magukat, különféle betegségeket tapasztalnak meg, amelyekhez a testük nem szokott hozzá; más nyelvet kell tanulniuk és beszélniük, új tevékenységeket kell végezniük, melyek idegenek számukra és különböző, eltérő kultúrájú

emberrel találkoznak, stb. Mindezek a „kihívások” gazdagítják az önkéntes tapasztalatot.

Azt a kérdést is feltették a kutatás során, hogy vajon segítették-e az önkénteskedés során szerzett tapasztalatok ezeknek a fiataloknak a lelki növekedését? Vajon mi befolyásolta az önkénteseket növekedésükben a szentségi életben? A mai társadalomban, a fiatalok új generációi keresik vagy elvárják igényeik azonnali kielégítését. A szalézi önkéntes programok evangelizációs eszközként is szolgálhatnak, ahol a fiatalok megtanulják, hogyan éljenek egy, a megszokottól eltérő kulturális környezetben, ami felkészíti őket rá, hogy a jövőben tudjanak majd alkalmazkodni más életmódokhoz vagy eltérő munkakörnyezethez.

Néhányan a fiatal önkéntesek közül nem voltak katolikusok; ezért fontos, hogy az önkénteseknek, akik szerzetesi közösségbe mennek szolgálni a fiatalokat, be kell tartaniuk az adott közösség szabályait és iránymutatásait, mivel a közösség életének része a napi ima, az elmélkedés és a közös étkezés is. Ilyen módon megtapasztalni a közösségi életet megtanítja a fiatalot arra, hogy a hit fontos, megtanítja kifejezni és elfogadni, hogy ő Isten gyermeke. Ez a tapasztalat segít megérteni azt is, mit jelent szalézinak lenni, miért nem lehet valaki szalézi, ha nem katolikus, és hogy az Egyház nélkül nincs szaléziság sem.

Fontos az önkéntesek számára, hogy világosan megértésük az irántuk támasztott elvárásokat a szervezeten belül. Sok önkéntes azért szenved, mert mielőtt megkezdte volna szolgálatát, nem tisztázódott előtte, hogy mi is az, amit elvárnak tőle, és milyen jövő vár rá, miután csatlakozott a programhoz.

Összefoglalva, az önkéntesnek el kell fogadnia a kihívást, el kell hagynia saját kényelmi zónáját, maga mögött kell hagynia addigi, megszokott életét, hogy egy olyan személlyé váljon, aki hivatkozási pont a vezetésben, aki embertársait szolgálja. Bármilyen legyen is a környezet, ahol dolgoznak, önkénteseink több olyan képességet fejlesztenek ki, amelyekről talán nem is tudták, hogy rendelkeznek vele. Ezek a tapasztalatok utat nyitnak a fiataljaink számára, hogy kiváló keresztények és jó polgárok legyenek.

Azok a magyar fiatalok, akik komolyan érdeklődnek a missziós önkéntesség iránt, forduljanak bizalommal Derossi Raja szalézi atyához a derossisdb@yahoo.co.in e-mail címen.

Keressék fel megújult honlapunkat: www.szaleziak.hu

Jól csak a szívével lát az ember –

Idén először nem csak nyáron, hanem ősszel is táborozhattak a gyerekek a Szalézi Oratóriumban. A nyári tábor mindig nagy élmény a gyerekek számára, de oly sokat kell várni a következőig, hogy idén az animátorok összedugták a fejüket és úgy döntöttek, hogy egy őszi kalandra is meghívják a fiatalokat. Hosszas tanácskozás és készülődés után 2016. november 2-án megnyitotta kapuit az első Szalézi Őszi Tábor, mely során jelenetek keretében a kis herceg történetével ismerkedhettek meg a gyerekek.

A lelkes animátorok szerdán már reggel 7 órától várták a táborozókat, és a napot a szokásos reggeli imával, énekkel és jelenettel indították. Láthatták a pilóta és a kis herceg találkozását, és hallhatták a kis herceg rózsájának történetét.

A nap folyamán különleges vendégként Misquitta Claudius szalézi atya is jelen volt, aki elmesélte Don Bosco egyik álmát.

Az első napon, a szabad játékokon és bansokon kívül egy akadályversenyen vehettek részt a táborozók, ahol kis csoportokba rendeződve mókás feladatokat oldhattak meg. A kézműves teremben pedig a fonáson és gyöngyfűzésen kívül készíthettek a kis hercegnek bárányt.

Másnap délelőtt Zalán atya szentmisét tartott a táborozóknak, így a tábor nem csak szórakozást, de lelki feltöltődést is nyújtott mindenkinek. Délután közösen kísérteltünk a Palóc ligetbe, ahol egy hatalmas számháborút rendeztünk. A hideg senkit sem tántorított el, minden táborozó kitartóan és bátran harcolt. Visszatérve az oratóriumba pedig meleg tea és sütemény várta őket.

A nap végén a gyerekek a kis herceggel együtt megtanulták a történet két legfontosabb mondanivalóját, miszerint: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Havasi József a Magyar-Osztrák-Bajor Társaság tiszteletbeli tagja

Az 1956-os forradalom és szabadságharc kitörésének 60. évfordulóján az idén 25 éves Magyar-Osztrák-Bajor Társaság tiszteletbeli tagjának választotta P. Havasi József korábbi tartományfőnököt. Az 1991-ben alakult társaság célja és feladata a magyar, osztrák, bajor, és baden-württembergi társadalmi és kulturális kapcsolatok ápolása, erősítése és fejlesztése. A Felső-és a Közép-Duna mentén élő népek közötti barátság és együttműködés megszilárdítása, társadalmuk, gazdaságuk, kultúrájuk kölcsönös megismerése, közös történelmük pozitív hagyományainak ápolása, fejlesztése.

lényeges, az a szemnek láthatatlan.” És hogy: „Az idő, amit a rózsádra vesztegetél: az teszi olyan fontossá a rózsádat.” Bár az őszi tábor mindössze két napig tartott, lelkesedésben és vidámságban nem volt hiány. Nem csak a gyerekeknek, de az animátoroknak is nagy feltöltődést nyújtott, így szünet után újult erővel rázódhattak vissza a hétköznapiakba.

Gere Anna

KAZINCBARCIKA

Don Bosco Iskola

Hadigondozottak Országos Napja –

A HONSZ területi elnöksége a Don Bosco Iskolát kérte fel, hogy diákjai kulturális műsorral vegyenek részt a november 9-én megrendezendő Hadigondozottak Országos Napja alkalmából szervezett ünnepségen.

Iskolánk számára megtisztelő volt a felkérés, amelyet örömmel elfogadtunk. Az eseményt a Mezey István Művészeti Központban rendezték meg. A műsor rövid bevezető gondolatokkal kezdődött, amely a hadirokkantak, hadigondozottak és hadiárvak ellátását, a róluk való gondoskodás történelmi hátterét vázolta fel. A program irodalmi, verses és zenei mondanivalója a II. világháborús időszakra és az erre való megemlékezésre helyezte a hangsúlyt. A legszebb Radnóti verseket olvasták fel, amelyek megelevenítették a háború borzalmait és egy megindítóan szomorú időutazásra vitték a hallgatóságot. A csodálatos dalok, mint a „Honfoglalás” vagy az „Apám hitte”

Balassagyarmat—Őszi játéktábor

Kazincbarcika – Hadigondozottak napja

tek részt a Szalézi-s diákok. A történelem órát Szücs János tanár úr tartotta, a matematikát Mata Attila, a természetismeretet pedig Tóth Zsóka tanárnő.

A tanárok elmondták, hogy más élmény volt ez az óra. A diákok érdeklődők, nyitottak voltak a mi iskolánk élete iránt. Kíváncsiak voltak az itteni diákokra. Az óra jól sikerült, partnerek voltak a tanulásban, aktívan részt vettek az órán. Örültek a lehetőségnek, hogy mások is megtapasztalhatják a Don Bosco Iskola viszonyait. Megmutathatták olyan gyerekeknek az életünk egy mozzanatát, amit eddig lehet, hogy el sem tudtak képzelni, hogy lehet másképpen is tanulni, tanítani. A tanórák után Molnár-Gál Béla igazgató az ebéd után tartott egy rövid ismertetőt a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból érkező diákoknak a Don Bosco Iskoláról, az itteni diákéletéről, a mindennapokról.

előben szólaltak meg, a diákok és tanárok közös előadásában. Az idős emberek, akik maguk is átérték a háború szörnyűségeit és fájdalmait, érzékenyülve hallgatták az ismert dallamokat. A színvonalas műsor nagy sikert és elismerést aratott a jelenlévők körében. A Hadigondozottak Országos Napját sikerült méltó módon közösen megünnepelni.

A Tolerancia napja a Don Bosco Iskolában – A kazincbarcikai Don Bosco Iskola és a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium közösen rendezte meg november 14-én a Tolerancia napját. A két iskola „kicsérélte” diákjait azért, hogy kölcsönösen tapasztalatokat szerezhessenek a másik intézményről, az ott folyó munkáról és képzésekről.

A Don Bosco Iskolában történelem, matematika és természetismeret órákon vet-

Kazincbarcika – Fitness est a gimnázium szervezésében

Kazincbarcika – Tolerancia nap: ismerkedés a Don Bosco Iskolával

ről. Ezek után iskolabejárás következett, mely során a vendég diákok megnézheték a kápolnát, a könyvtő műhelyt és nyomdát, a hegesztő műhelyt, a tantermeket és még az igazgatói irodába is bemehettek.

A hozzánk érkező diákok nagyon nyitottak és közvetlenek voltak. Minden érdekelte őket, sokat kérdeztek és a tanórák hangulata nagyon vidám, laza és játékos volt. Tanár és diák is jól érezte magát.

A Tolerancia napi rendezvény új kezdeményezésnek számít nemcsak az iskolák életében, hanem az emberek szemléletformálásában is. Elindult valami új, ami remélhetőleg hagyományt teremt és követőkre talál!

Balogh Katalin

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium *Fitt szalézi szülők és tanárok találkozója a Sportközpontban* – 2016.

november 9-én különös eseményen vehettek részt a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban tanuló diákok szülei és az intézmény nevelőtestületének tagjai. A gimnázium vezetése „Szalézi Szülői Fitness” címmel találkozót szervezett a gimnazista diákok szülei számára az új Don Bosco Sportközpontban. Az eseményt az elmúlt években a gimnáziumban szervezett nagyszerű olasz est és indiai est kiváló tapasztalatai alapján tervezte meg a gimnázium vezetése.

A szalézi fitness rendezvényről XXI. századi módon, a digitális naplóban küldött üzenetben kaptak tájékoztatást a szülők. A koraesti és esti órákban megtartott találkozón közel 100 szülő és a gimnázium 60 tanára és dolgozója jelent meg, így majdnem kicsinek bizonyult a hatalmas konferenciaterem. Az esemény megnyitásaként Petróczi Gábor igazgató úr köszöntötte a megjelent szülőket, majd Vitális Gábor tartományi vikárius atya, kazincbarcikai plébános szolt a nemrégiben átadott Sportközpont funkciójáról és a rendelkezésre álló új lehetőségekről. Seres Ottó, a Sportközpont igazgatója mutatta be a modern létesítményt, majd Kovács László igazgatóhelyettes úr tájékoztatta a megjelenteket a további programokról.

A rendkívül barátságos hangulatban kezdődő estét egy totó kitöltésével kezdték a vendégek, amelyben a szülőknek a szaléziakkal, a gimnáziummal és annak házirendjével, tanáraival kapcsolatos ravasz kérdésekre kellett egyénileg válaszolniuk. Kiváló eredményeket értek el, hiszen a hét maximális pontos mellett tíznél több, csupán egyetlen hibát tartalmazó válaszlistát értékelhettek ki a gimnázium tanárai. Ezt követően könnyű, de annál kiadósabb vacsorát kaptak a megjelentek, ahol a fittséget támogató salátákat, könnyű húsfételeket és édességeket, így pl. zabkekszet és répatortát kóstolhattak az egészségkedvelő szülők.

A közös étkezést lezáró imát követően benépesült a Sportközpont minden szintje: a bowlingpálya és a fallabda-pályák mellett a legnépszerűbb talán a telt házsal működő tornaterem volt, ahol a hölgyek a steplépcső aktív alkalmazásával ismerkedhettek meg. Összegezve elmondhatjuk, hogy a megjelent szülők sokat beszélgethettek egymással és az iskola pedagógusaival, valamint Vitális Gábor atyával, és alkalmuk nyílt a Sportközpont teljes megismerésére és kipróbálására. A vendégek bizonyára nagyon jól érezték magukat, hiszen késő estig kitarottak a szalézi fitness rendezvényen. Aki

Kazincbarcika – Teréz anya játékdélután

Egyházmegyei kitüntetés
Czakóné Bulla Magdolnának

Húsz évig végzett szerkesztői munkája elismeréséül Ternyák Csaba egri érsek az Egri Főegyházmegye Pro Magnanimitate Tua Díjának ezüst érmét adományozta Czakóné Bulla Magdolnának, a Kazincbarcikai Egyházközség lapja, a Hírvivő szerkesztőjének.

pedig nem csalódott bennünk, azt jövőre is visszavárjuk!

Máthéné Kacsinkó Katalin

Plébánia

Játékdélután Kalkuttai Szent Teréz anya nyomában – Annak érdekében, hogy a nyári napközi oratórium ne csak egy jó emlék maradjon, hanem legyen folytatása év közben is, a kazincbarcikai szalézi plébánián szeptember 24-én játékdélután rendeztek, amely során a nemrég szentté avatott Kalkuttai Szent Teréz anya nyomába eredtek. Külön színfoltjai voltak a napnak a Szeretet

Misszionáriusai, vagyis Teréz anya nővérei, akiket szintén meghívtak a játéknapra. A résztvevő gyerekek beszámolóját olvashatják:

A játékdélután már nagyon vártuk.

14.30 felé elkezdtek gyülekezni a gyerekek, akiket Tibor testvér, más szaléziak és az animátorok fogadtak. Egészen 4 óráig lehetett kézműveskedni, aszfalt-rajzolni, focizni és hasonló dolgokat csinálni.

Az animátorok rövid jelenetet adtak elő, amiben egy animátorlány, Karolina, Teréz anya ruhájában jelent meg. Már előtte is készítették egy vicces, beharangozó videót. Utána bevonultunk a templomba, ahol énekeltünk, majd Teréz anyáról láthattunk videót, dramatizált képregényt, végül a három vendég Teréz anya nővérrrel együtt elimádkoztuk a hit, remény, szeretet „Üdvözlégy”-eit.

A templomi foglalkozás után még ott lehetett maradni, és beszélgetni a nővérekkel. Elmondták, hogy Magyarországon három olyan hely van, ahol nővérek laknak: Budapest, Érd és Miskolc. Meséltek arról, hogyan jutnak el a szerzetesi örökfogadalomhoz. A végén mindenki kapott tőlük ajándékot: egy-egy medált.

A beszélgetés után uzsonna várt bennünket, nagyon finom volt, és közben kezdetét vette a vetélkedő, ami összesen hét állomásból állt. A feladatok mind nagyon jók voltak, és a győztesek jutalmat kaptak. Nagyon jól érezte magát mindenki! ☺

Molnár Vanessza és Daniella

NYERGESÚJFALU

Színjátszóink a KATTÁRS-on – A nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskola diákszínköre második lett a KPSZTI által kiírt, Szent Mártonnal kap-

csolatos drámapályázaton. A darabot szeptember 17-én bemutatták a Katolikus Társadalmi Napokon.

A Katolikus Pedagógiai Szervezési és Továbbképzési Intézet (KPSZTI) és a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által meghirdetett Szent Márton-évi pályázatok ünnepélyes díjkiosztóján vehették át a diákszínkör tagjai Horváth Dániel tanár úr vezetésével a 2. helyezéért járó díjat, amelyet Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége és Tokár János OFM, a KPSZTI igazgatója adtak át. Az eseményre a Magyar Katolikus Egyház által szervezett Katolikus Társadalmi Napok (KATTÁRS) rendezvény

Nyergesújfalu – Őszi játéknap

Nyergesújfalu – Horváth Dániel tanár úr átveszi a díjat

második napján került sor.

A Katolikus Pedagógiai Szervezési és Továbbképzési Intézet által meghirdetett pályázatok díjátadásához kapcsolódó gálaműsorát a KATTÁRS nagyszínpadán tartották Budapesten, a Március 15. téren. A legkiválóbb pályaműveket a KPSZTI honlapján is közzéteszik.

Őszi játéknap az irgalmasság jegyében

Az őszi szünetben, november 3-án őszi játéknapot hirdettek az animátorok a nyergesújfalui oratóriumban Kovács Sándor testvér vezetésével.

Az őszi játéknap témája az irgalmasság szentéve nyomán az irgalmasság testi és lelki cselekedetei voltak. Az irgalmas

cselekedeteknél kiemelten megemlékeztünk az olaszországi földrengések áldozataira, és imádkoztunk azért, hogy a családok új erővel tudják újratekdeni életüket.

Reggel, amikor megérkeztek a gyerekek, indulhatott is a játék: mindenki labdázott, fogócskázott, tollasozott, nevetett és bansolt. A délelőtti animáció után a gyerekek megtudhatták, melyik csoportba kerültek. Összesen hat csoport versenyzett egymással egész nap. A csoportbeosztás után minden csoport elvonult csoportpercekre átbeszélni a nap témáját illetve a délelőtti animációban látottakat, aztán jöhetett egy kis játékos ismerkedés. Ismerkedés után tízórai majd egy kis szabadidő következett, amikor különféle fakultatív programok voltak: bans, játékok és „Egy perc és nyersz”.

A délelőtti választékos programjában többek között volt sorverseny, amit mindenki nagyon élvezett. Jó volt látni, ahogy a gyerekek és animátorok egyaránt buzdították egymást. Ellátogatott hozzánk Misquitta Claudius atya, ifjúságpasztorációs megbízott, akit régi ismerősként üdvözlöztünk.

A sorversenyek után volt egy kis szabadidő, amelyben újfent pontokat szerezhettek a csapatok az „Egy perc és nyersz” nevű játékkal. A szabadidő után a műhelyek következtek. Négy műhely közül választhattak a gyerekek: süteménykészítő és kézműves, sport, bans, és íjászat.

A műhelyeket a gyerekek és animátorok egyaránt élvezték. Ezek után mindenki a saját csoportjával megebedelt, majd ebéd után egy nagy közös játékkal készültek az animátorok. Forgószínpadszerűen mentek a csoportok az állomásokra, ahol az irgalmasság különböző cselekedeteivel és megnyilvánulási formáival ismerkedhettek a gyerekek különböző játékos

SZALIM – IVT utótalálkozó

Újra együtt a szalézi csapat! Egy csodálatos napot töltöttünk együtt a szalézi fiatalokkal szeptember 24-én Péliföldszentkereszten, akikkel részt vettünk nyáron a krakkói Ifjúsági Világtalálkozón. A pesthidegkúti oratórium adott otthont az utótalálkozásnak, ahol találkozhattunk az új és régi ismerősökkel, újra átgondolhattuk a találkozáson szerzett élményeket, részt vettünk egy közös szentmisén és egy kereszttúton, valamint csaptunk egy hatalmas lakomát egy grill party keretében! Köszönjük mindenkinek, aki el tudott jönni!

feladatok során.

A nap végén a délutáni animáció és a nyeremények kiosztása következett. A hat csapat közül hajszaínyi különbséggel a piros csapat nyert. Elmondhatjuk, hogy a gyerekek is és animátorok is nagyon jól érezték magukat ezen napon.

November 12-én ismét egy rendhagyó oratóriummal készülünk a családok számára, ahol a gyerekek szülei is megta-paszthatják a Don Boscó-i hangulatot.

Kovács Anita

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Őszi búcsú és tér megáldás – Péliföldszentkereszt őszi búcsúját, a Szent Kereszt felmagasztalását szeptember 18-án ünnepelték a kegyhely gazdái, a Don Bosco Szaléziak. A búcsú keretében ünnepélyesen megáldották a templom előtti teret, amely a rend alapítójának, Don Boscónak a nevét kapta.

A búcsúi szentmise előtt Ábrahám Béla atya köszöntötte a híveket és elmondta, hogy a szalézi közösség számára különösen figyelemre méltó az idei őszi búcsú, hiszen Havasi József korábbi tartományfőnök atya egy régebbi kérése valósult meg: néhány évvel ezelőtt azzal a kéréssel fordult a bajóti önkormányzat felé, hogy a templom előtti tér felvehesse Don Boscónak, a szalézi rend alapítójának nevét. Az önkormányzat meghozta a döntést, így a kérés hivatalosan is megvalósulhat.

A búcsúi szentmise főcelebránsa is Havasi József atya volt, aki rendtársaival együtt mutatta be az ünnepi szentmisét. Szentbeszédében emlékeztetett arra, milyen ősi múltja van a kegyhelynek, és milyen jelentős volt a környékbeliek számára. Sajnálattal fejezte ki, hogy napjainkban a többzres zárándok tömegek sajnos elmaradnak. „Talán a kereszténység elfelejtette a megváltó jelet, a keresztet? Talán elfelejtettünk ide jönni, hálát adni mindenért, amit kaptunk?” – tette fel a kérdést, majd kifejtette, hogy a mi kötelességünk azok helyett is kifejezni szeretetünket és hálánkat, akik talán ma nem gondolnak rá, elfelejtették a megváltást, Jézus Krisztust és a keresztalált, pedig a kereszt ma is a megváltás jele.

A szentmise után Tóth Zoltán, Bajót polgármestere szölt néhány szöt. Kiemelte a Szalézi Társaság és Bajót Önkormányzatának jó kapcsolatát, és nagy örömmel tettek eleget a kérésnek. Visszaemlékezett arra, hogy Havasi atya azt mondta, ha a tér elnevezése megtörténik, ő addig nem fog nyugodni, amíg egy Don Bosco szobor nem kerül erre a térre.

Völner Pál államtitkár, országgyűlési képviselő lelkes szavai után került sor a tér megáldására. Havasi József atya,

Péliföldszentkereszt—Havasi József atya megáldja a teret

együtt imádkozva rendtársaival és az összesereglett hívekkel, örömmel végezte el a szertartást, amely után kis agapéra és beszélgetésre hívták meg a szerzetesek az egybegyűlteket.

Lengyel Erzsébet

ÓBUDA

Huszonöt éve ismét Óbudán – Észrevétlenül tértek vissza a negyvenéves elteltás után Óbudára a szalézi atyák. Egy rövid idő alatt azonban szinte minden megváltozott a kápolnában: az udvari garázsok helyére focipálya épült, az addig csendes szentmisék gyerekzsivajtól lettek hangosak. A negyedszázados jubileumot október 23-án ünnepeltük, a jelenlegi, és több korábban itt szolgáló atyával.

Óbuda—Az új Mária-szobor megáldása

A köszöntő szavak egyben a köszönet szavai is voltak, hiszen a Don Boscó-i lelkületet a szerzetesek által ismertük meg. Az ajándékok mellett az elmúlt időszak képeiből nyílt kiállítás és egy jó hangulatú agapé zárta az ünnepelést.

A vietnami közösség tagjai az atyáknak átadott virágok és édességek mellett megköszönték, hogy befogadták őket, és az egész kápolnakerességet is megajándékozták: egy új Mária szobrot állítottak a bejárat közelébe! Azóta a Szűzanya fogadja a betérőket.

A szalézi munkatársak minden korábbi kápolnaigazgatónak és Havasi atyának egy mozaikképet adtak az elmúlt két évtized fotóiból, ezekkel a szavakkal: „Ez a kép jelképezi azt, amit létrehoztatok, az építményeket is, de legfőképp azokat az embereket, akik számára meg-

META–Elsősegély csapat

META–Fogyatékkal élők napja

META–PénzSztár vetélkedő

könnyítették felismerni Isten szeretetét, és a hozzá való hűséget. A másik tárgy, amelyet átadunk, egy darab kő, egy thasszoszi márvány kavics, belevésve a felirat: »Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, s a szegletkö maga Krisztus Jézus.« (Ef 2,20)

Kérem, hogy vessetek rá egy pillantást, amikor nehézségekkel kell megküzdeni, vagy szükségét érzitek annak, hogy nyilvánvaló legyen: vannak, akik szeretettel, és cselekedetekkel, bízva bennetek, mögöttetek állnak. Isten Áldjon meg benneteket!”

Marillai Andrea

ÚJBUDA

META-Don Bosco Szakgimnázium

A metások az ország legjobb elsősegélynyújtói között – Több, mint 300 fiatal mérte össze a tudását a 45. Országos Elsősegélynyújtó Versenyen, Veszprémben. A META-Don Bosco Szakgimnázium „Peti és a lányok” nevű csapata harmadik helyen végzett a felnőtt kategóriában.

Minden évben szeptember második hétvégéjén van az elsősegélynyújtás világ-

napja, mely idén szeptember 10-e, szombat volt. A Nemzetközi Vöröskereszt idén a gyermekekre fókuszált a világnapon.

Ezúttal Veszprémben gyűltek össze az ország legjobb elsősegélynyújtói, hogy összemérjék tudásukat. A Magyar Vöröskereszt, a 45. Országos Elsősegélynyújtó Verseny keretében újra az utcára, az emberek közé vitte az elsősegélynyújtás fontosságának üzenetét. Az elsősegélynyújtás világnapján 330 elsősegélynyújtó (21 gyermek, 20 ifjúsági és 20 felnőtt, 2 külföldi vendégcsapat) adott számot elméleti és gyakorlati elsősegélynyújtó ismereteiről a 20 állomásos körpályán, Veszprém belvárosában szeptember 10-én.

Az elsősegélynyújtás világnapján ezúttal a gyermekelsősegélyre fókuszált a Magyar Vöröskereszt. Csecsemő-újraélesztés, tömegbaleset a Petőfi Színház próbatermében, késelés a színház kertben, ilyen és ehhez hasonló élethű baleseti szituációkban kellett helyt állniuk a versenyzőknek. Az egész napos megmérettetés három kategóriában zajlott.

Gratulálunk a csapat tagjainak, és köszönjük a felkészítést, lelkesedést Lenkei Alexandra tanárnőnek! A csapat tagjai: Erdődi Lili, Gulyás Vivien, Halkó Enikő, Martinecz Péter és Szili Gréta.

www.voroskereszt.hu

Fogyatékkal élők napja – Hagymányainkhoz híven október 13-án megrendeztük a fogyatékkal élők napját a Metában. A 14. évfolyamos gyógygyed osztály hallgatói és tanáraik, Parrag Katinika és Égető Ibolya tanárnők olyan helyszíneket szerveztek, ahol a hallgatók néhány percre átérezhették, hogy milyen lehet a fogyatékkal élők mindennapja, amikor a szaglás, hallás, ízlelés, tapintás kell, hogy helyettesítse a látásunkat. A vakvezető állomásokat még Claudius atya is kipróbálta! A szervezők most is lelkesen tervezték meg és vezették le a különleges élményt jelentő foglalkozásokat.

PénzSztár verseny – A 14. PT osztály négy tagja október 27-én, részt vett a PénzSztár verseny harmadik fordulóján. A diákok az elmúlt hetekben az első két fordulót online teljesítették, s az ott elért eredményükkel sikerült bejutniuk a regionális középdöntőbe.

A 170 budapesti induló csapatból első helyezést értek el, így kivívták maguknak, hogy november 10-én részt vehetnek a regionális döntőn. Gratulálunk és eredményes felkészülést kívánunk a következő megmérettetésre!

A csapat tagjai: Jani Cintia, Haskó Márk, Fehér Péter és Papp László.

www.facebook.com/metadonbosco

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

Szalézi tevékenységeink – Iskolánkba nagyon rövid ideig járnak a diákok, mindössze két évig. A fiataloknak ebben az időszakban kell elsajátítaniuk választott szakmájuk alapjait, ugyanakkor fel kell készülniük a munka világára is. Az idő rövidségére való tekintettel a két tanév időbeosztása nagyon feszes, a kötelező képzésen túl szeretnénk átadni azt az értékrendet, amit, mint szalézi iskola, mi is fontosnak tartunk. Az iskolánk összes szalézi tevékenysége arra irányul, hogy jó szakembereket képezzünk, akik hasznos tagjai a társadalomnak, valamint szilárd erkölcsi alapokon álló boldog emberek legyenek, akik nyitottak a többi ember felé.

A tanárainak a kötelező tanítási időn kívül rendszeresen meghirdetnek kurzusokat, fakultációkat, ahol kiemelten tudnak foglalkozni az érdeklődőkkel, fejlődni vágyókkal. Ezeken az alkalmakon jobban megismerhetik a diákjaikat, így személyesebben tudják megszólítani, nevelni, fejleszteni őket.

A tanárok a szaléziság jegyében megpróbálnak egyre inkább jelen lenni a diákok életében. Ennek a törekvésnek látható jele van, hiszen az a kolléga, aki időt, energiát és figyelmet ad a diákoknak, annak megnyílnak a tanulók, így könnyebben tudja megszólítani, és segíteni a fiatalokat, több személyes tapasztalatot tud megosztani velük.

Több különböző programot kínálunk fel a tanulóinknak, melyeken keresztül velük vagyunk, rájuk figyelünk: ilyen a rendszeres filmklub, a foci és havi rendszerességgel kirándulás. A diákok tudatos életvezetésének kialakítása érdekében van etika óra, és van lehetőség személyes beszélgetésre is, elkísérésre egy adott problémában. A lelki egészség megőrzése érdekében iskolánk felvett egy iskolapszichológust, aki hetente meghallgatja azokat, akiknek szakemberre van szüksége.

A célunk, hogy valódi, egyedi személy-

SZÁMALK–Kirándulás

ként kezeljük a diákjainkat, nem pedig egy számként, névként, akit alig ismerünk. Arra törekszünk, hogy minden diánk boldog, teljes életet éljen, és ehhez megpróbálunk minden feltételt megteremteni.

Simon Péter

SZOMBATHELY

Ha őszi szünet, akkor bővített szalézi oratórium! – Programokkal teli, élménydús őszi szünetet zártunk a szombathelyi oratóriumban. Nyitásként lampionokat készítettünk, amelyekkel magunkkal felvonultunk a Szent Márton-napi imameneten. Másnap egy rég nem látott, jó hangulatú mozi-estet tartottunk, szülőkkel, gyerekekkel. Mindenszentek napján gitáros szentmisét szerveztünk, Halottak napján pedig – Don Bosco hagyománya szerint – gyertyát gyújtottunk az oratórium temetőben nyugvó munkatársaiért, szaléziákért. Visszatértünkkor (hatalmas esőben) a munkatársak sült gesztenyével és meleg teával vártak minket. A csütörtöki napot különösen izgatottan vártuk, hiszen többhetes felkészülés után nagyszabású játéknapot rendeztünk; gyerekek, szülők, animátorok, munkatársak és atyák mind kivették részüket a vidámságból, így egy jól sikerült, emlékekkel teli napot töltöttünk el együtt. Kellemes fáradtsággal ugyan, de izgatottan keltünk útra Óbudára, a minden alkalommal nagyon várt animátortalálkozóra. Három fergeteges nap, régi barátok, új arcok és minden egyéb, ami ehhez az alkalomhoz szükséges... Lelkileg feltöltődve, tele új élményekkel tértünk haza és vágtunk bele az előttünk álló hónapok feladataiba.

Fazekas Petra Réka

Szombathely – Őszi játéknap

72 óra kompromisszum nélkül

Szalézi részvétel az akcióban – Október 9-én lezárult az idén kilencedik alkalommal megrendezett 72 óra kompromisszum nélkül háromnapos, szociális önkéntes akció a három történelmi keresztény egyház szervezésében, az Emberi Erőforrások Minisztériumának és Budapest főváros támogatásával.

A 72 óra kompromisszum nélkül szlogenje idén az „Add magad!” volt, amely szlogen mentén országszerte közel nyolcezer önkéntes 330 projekten végzett ökológiai, társadalmi és közhasznú munkát, hogy szebbé, élhetőbbé tegyék környezetüket, és példát mutassanak: közösen, összefogva egymásért jobb lehet a világ. Nem csak 72 órára. A rendezvény fővédnöke, Bocskor Báborka, a Magashegyi

Underground énekesnője is aktív résztvevője volt a 72 órás akciónak.

Az akció az elmúlt kilenc évben csaknem 50 ezer fiatalot mozgatott meg országszerte, akik 150 településen több mint 2 500 közhasznú projektet hajtottak végre.

A szalézi házak, intézmények fiataljai is részt vettek az akcióban. Az Újpest-Megyeri Plébánia fiataljai például a plébánia udvarát és környékét tették rendbe, a szombathelyi fiatalok pedig egy általános, nagy rendcsinálásban vettek részt.

Óbudán a pénteki oratórium keretében nagytakarítást tartottak a Kiscelli parkban, amiről Czopf Klári számolt be:

„2016. október 7-én az óbudai pénteki oratórium keretében elhatároztuk, hogy megtisztítjuk a Kiscelli dombot. Tevékenységünkkel becsatlakoztunk a 72 óra kompromisszum nélkül és a Tisztítsuk meg Óbudát! programokba is. Egy kb. 40 fős csapattal kesztyűt húztunk, zsákot ragadtunk, hogy tisztává varázsoljuk az utakat és pihenőhelyeket. Nagyon jó hangulatban telt ez a pár óra! Sok kalandos csúszkálás és verseny gyűjtésben volt részünk. A sok kis lelkes csapatnak köszönhetően, új élményekkel gazdagodva, tiszta környezetet hátrahagyva, no meg egy szép kék/lila pólóval gyarapodva tértünk haza.”

Nagy sikerrel zárult a hetedik 72 óra kompromisszum nélkül önkéntes ifjúsági akció az újbudai META-Don Bosco Szakgimnáziumban is, ahol Bajor Bea tanárnő vezetésével a "kicsi" Kgy-s osztályokból 13 fő kapcsolódott be az akcióba! Köszönjük a szervezést és a fiatalok munkáját!

Nyergesújfalun a Zafféry Károly Szalézi Középiskola tanulói ismételten az idősek otthona lakóit választották. Kovács Sándor testvér és az önkéntes diákok segítsé-

72 óra Óbudán

72 óra Nyergesújfalun

72 óra a META-Don Boscóban

72 óra Újpest-Megyerén

gével az otthon 16 lakója indulhatott a verőfényes őszi napsütésben egy kis sétára a városban. Betérte a templomba, ahol sok idős már évek óta nem járt, és közös imával és énekkel adtak hálát a Jóistennek, illetve megemlékeztek a Magyarok Nagyasszonyáról is. A diákok séta közben beszélgettek az idősekkel, akik nagyon hálásak voltak a feljuk irányuló törődésért. Az idősek otthona lakóinak különböző fizikai és szellemi korlátok miatt már nehézkes a városba való kiju-

tás, így ők külön izgalommal készültek a közös sétára, mindent jól megfigyelve, emlékeket felidézve mentek végig a főutcán. A diákok hozzáállása példaértékű mindenki számára, időt és energiát nem kímélve segítettek az idősebb embertársaiknak.

EGER

Élet-GPS a Segítő Szűz Mária Egyetemi Kollégiumban – Kollégiumunkban november 11-12-én idén is megrendeztük a már hagyománnyá vált lelkigyakorlatot, amelyet Élet-GPS-nek neveztünk el. Most is, mint minden évben, lehetett választani két időpont közül, tehát ezen a novemberi időpontra a kollégium lakóinak kb. a fele vett részt. A lelkigyakorlat témája a párkapcsolat volt.

Péntek délután Elvi nővér bevezető gondolatai után a „Bátorság emberei” című filmet néztünk meg, amely a jó család példáját közelítette meg. Este pedig csendes szentségimádás volt a jövődöbeliért. Másnap Miklós Zalán Árpád atya Nógrádmegyerből jött el hozzánk, aki megosztotta gondolatait arról, hogyan építsük szeretetkapcsolatainkat, hogy majd boldog házasságban élhessünk. Nemcsak tudásából, hanem humorából és nyitottságából is meríthettünk.

Zalán atya előadásai között meghallgattuk egy fiatal házaspár tanúságtételét is arról, hogyan készültek ők a házasságra, hogyan építették fel ők szeretetkapcsolatukat.

Délben közösen fogyasztottuk el az itt dolgozók által készített ebédet. Mivel a kollégiumban általában mindenki maga gondoskodik az étkezéséről, ez a közös ebéd is élmény volt számunkra.

Ebéd után a program gyónási lehetőséggel folytatódott, amellyel a lányok aránylag szép számban éltek. Délután Zalán atya válaszolt az általunk feltett kérdésekre. A sok kérdésből is lehetett látni, hogy a téma nagy érdeklődést váltott ki

köztünk.

A lelkigyakorlat szentmisével zárult, miután szerény ajándékkal köszöntük meg az atyának, hogy velünk töltötte ezt a szombati napot. Mindenki egy közösségként élte át a programot, és akadtak bőven segítők is, akik részt vettek a szervezésben.

Bugyi Nikolett és Vig Nóra

✝ Krammer Andrásné szalézi munkatárs 1932-2016

Lapzárta után kaptuk a szomorú hírt, hogy hosszú, türelemmel viselt betegség után november 17-én a reggeli órákban megtért Teremtőjéhez Krammer Andrásné született Pállinger Mária szalézi munkatárs.

Marika néni 1932. november 11-én született, szerető, hívő családban, a hét gyermek közül ötödikként. A szaléziakkal már kicsi gyermekként kapcsolatba került, amikor családjával és a csepeli hívekkel Péliföld-szentkeresztre zárandokoltak. Később ez a kapcsolat egyre szorosabbá vált, amíg 1988-ban Helvécia, férjével, Krammer András állandó diakónussal együtt munkatársi ígérettel is elköteleződtek Don Bosco Szalézi Családjával. Hamarosan ők lettek a lelke a szalézi munkatársak újraéledésének Magyarországon, és egészen 2008-ig koordinátorként szervezték a magyar szalézi munkatársak tevékenységét. Marika néni egészen a legutolsó időig hűséggel, odaadóan kivette részét a munkából, tudására, rátermettségére és segítő kezére mindig számíthattak a szaléziak.

Áldozatos, sokévi munkája elismeréseként 2004-ben a szaléziak férjével együtt Don Bosco díjban részesítették.

Eger—Élet -GPS

Karácsonyi dal

Decemberben születtem. Akkor nyitottam ki első alkalommal a szemem, amikor Torino utcáin végigsöpört az Alpok jeges leheletét hozó hideg szél. Az emberek akkoriban már készültek karácsony ünnepére. Nem egy zongora billentyűin születtem meg, és nem írtak elegáns, megvonalmazott kottapapírra. Ez a fiatal pap írta a szöveget egy megsárgult papírlapra az Assisi Szent Ferenc templomban, egy könyöklőt használva alátétül. Rögtön arra gondoltam, hogy milyen fényes lesz a jövőm: egy csoport tiszteletre méltó felnőtt fog énekelni egy templom kórusán, változatos hangszínekkel, a hangjuk pedig olyan erősen zeng majd, hogy hallani lehet a templom egészen távoli sarkában is.

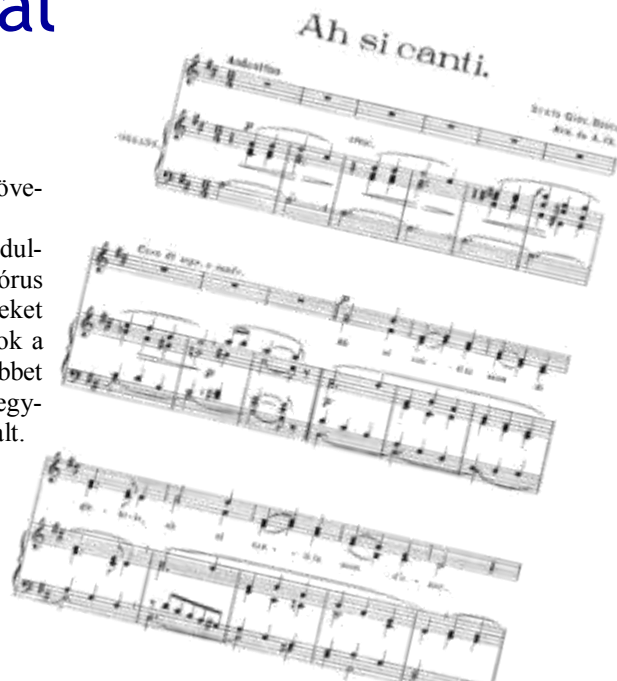
A következő napon azonban szertefoszlottak az álmaim a dicsőségről. Egy felnőttből álló kórus helyett egy tucat gyereket láttam megérkezni, akiknek a modora hagyott némi kívánnivalót maga után. Ahelyett, hogy követték volna az utasításokat, amelyeket Don Bosco adott nekik, szó szerint kizárták a hangokat, amelyekből megkomponáltak. És ezzel még nem ért véget a szenvedésem! A próbák nem is a templomban folytak! Séta közben énekeltek és próbáltak Torino belvárosának utcáin.

A járókelők csodálkozva figyelték a papot, aki nevetés és viccelődés közepette ismételte a refrént: „Énekeljétek vidám hangon hálás, szerelmes dalokat, hiszen megszületett az édes gyermek, a te Istened és Megváltód.”

Megérkezett a karácsony napja. Amikor már minden remény elveszett, hogy sikerem legyen, valami teljesen váratlan történt. A fiúk, miután körültekintően leporolták gyűrött, viseltes kabátjukat, kalapjukat a kezükben gyűrögetve igyekeztek megnyugtatni az idegeiket, hogy a kóruson vannak. És nem is akárhol, hanem a Consolata templom kórusán, amely a legnagyobb templom volt akkoriban Torinóban. Az orgonánál Don Bosco ült. Áldozás után cinkos mosollyal a fiúkra nézett, felemelte a kezét, és elkezdett játszani az orgona billentyűin. A gyerekek pedig elkezdtek énekelni. Megijedtem, behunytam a szemem néhány másodpercre, félve a legrosszabbtól. De tévedtem! A fiúk hangja tisztán és bizto-

san csengett, és érteni lehetett a szövegem minden szavát.

A hívők, akik a misére jöttek, megfordultak és csodálkozva tekintettek a kórus felé. Néhányuk szemében még könnyeket is felfedezni véltem. Azok a fiúk, azok a hangok, akkor belőlem valami többet hoztak ki, többet tettek, mint hogy egyszerűen elénekeltek egy karácsonyi dalt.

A történet

1842 karácsonyán, amikor Don Bosco az „Ah! Si canti” karácsonyi éneket megírta és megzenésítette, az oratórium még csak egy bizonytalan ötlet volt. Ő maga csak 27 éves volt, és még a papi konviktusban tanult. Mégis, apostoli kreativitásával igyekezett minden eszközt felhasználni, hogy amennyire lehetséges, vonzóvá tegye a vasárnapi összejöveleteket a fiúk számára. Elég jól tudott játszani orgonán és zongorán, hangjával pedig több oktávot is átfogott. A karácsony közeledtével komponált egy karácsonyi dalt a fiúknak, akik mind inasok és munkások voltak, akiket egy ideje segített, és akikkel találkozott. Egy olyan dalt írt számukra, amit ők is el tudtak énekelni. Mind együtt, mint egy kórus, el is énekeltek a Consolata templomban karácsony estéjén, és nagy sikert arattak (MB II, 107-108).

**Animátortalálkozó
Óbuda**

*„a nevelés
a szív dolga”*

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: +36-30-296-5460; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: A püföldszentkeresztii betlehem
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.